

**CTIHODNÁ
MATKA
MARIE ELEKTA
OD JEŽÍŠE
ZAKLADATELKA KARMELU
V PRAZE**

**Vydal
klášter bosých karmelitůk na Hradčanech**

Ctihodná Matka Marie Elekta od Ježíše
(dle staré klašterní rytiny).

CTIHODNÁ MATKA
MARIE ELEKTA
OD JEŽÍŠE

Z ŘÁDU BOSÝCH KARMELITEK,
ZAKLADATELKA
PRAŽSKÉHO KARMELU

L. P. MCMXXXV

NIHIL OBSTAT

Antonius Stříž, censor.

IMPRIMATUR

Pragae, die 20. Mai 1935

Prael. Dr. Theophilus Opatrný,

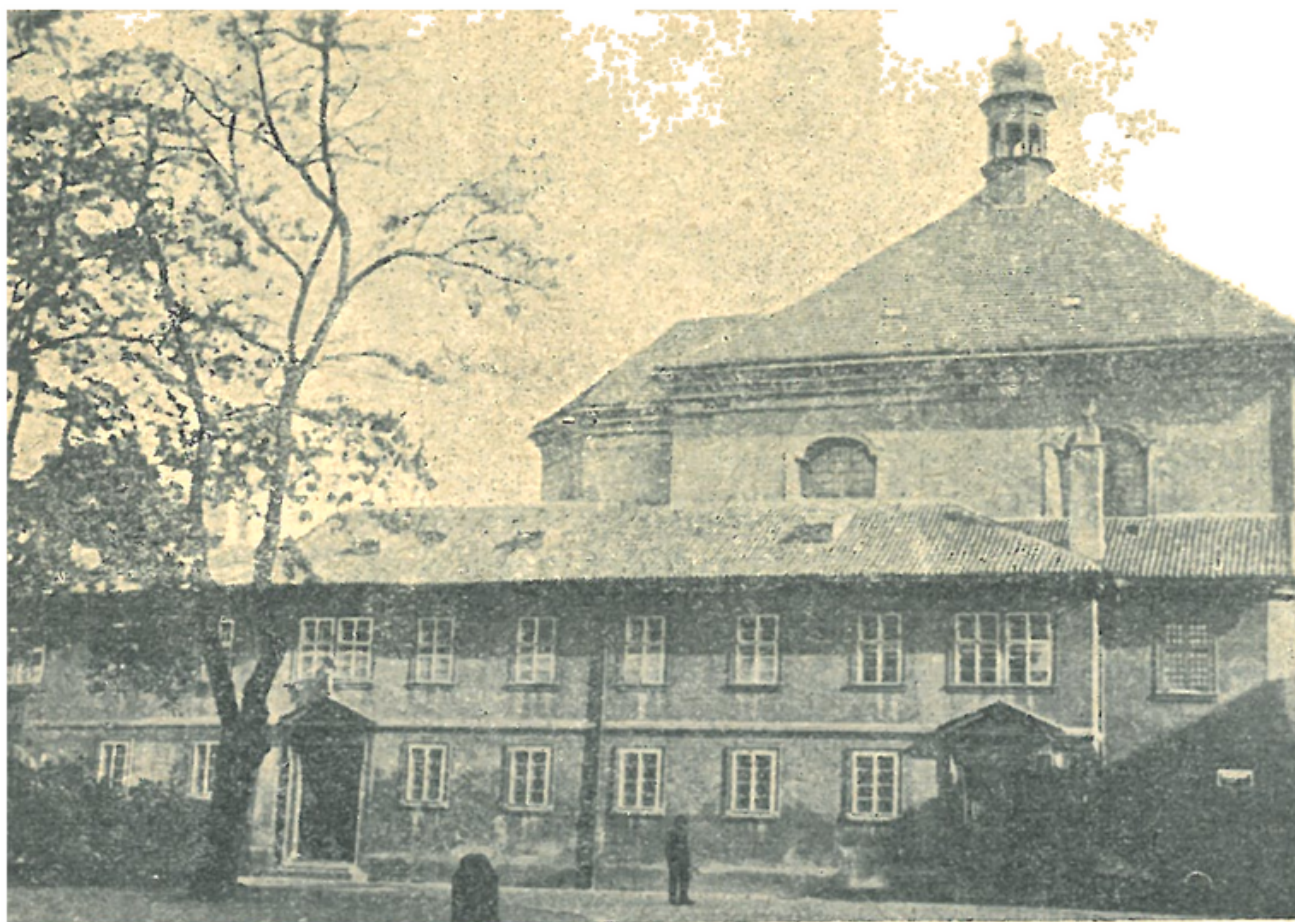
vicarius gen.

N. C. 6344

PROHLAŠENÍ. V uchvostí mající dekrety papeže Urbana VIII. i jiných papežů, prohlašuji, že tomu, co jest psáno v této knize, nepřikládám jiné víry, než jaké zasluhují jiná dějepisná svědectví a podrobují se bezvýhradně soudu svaté Církve římskokatolické.

V Praze dne 29. května 1935.

BĚLA DLOUHÁ.

KARMEL NA HRADČANECH.

Na Hradčanech, blízko hradu, jako čestná stráž
stojí léta neochvějně český Karmel náš.

Z jeho vížky v kraj se nese jasný zvonku hlas:
»České děti, navraťte se, k návratu je čas!«

Této výzvě nerozumí ten, kdo nezná Kříž,
ten, kdo dosud nepronikl v lásky Boží říš.

Kéž naučí pochopení nás ta snědá tvář,
v českých duších kéž rozsvítí svaté víry zář!

Matko drahá, obětí Tvých byla plná číš,
věříme, že přivedeš nás jimi k Bohu blíž!

ÚVODEM.

Je-li cílem člověka věčná blaženost a posláním jeho na zemi je chváliti Boha, pak u světců je toto poslání zjevnější, aby bylo zřejmo i nechápaným a těm, kdo od svého Bohem chtěného poslání se uchýlili.

Jak jenom na našich patronech národních, na světcích naší historie můžeme jasně poznávati ruku Prozřetelnosti, která má své úmysly s každým z národů a posílá mu jeho vlastní proroky, jeho kněze, jeho matky, jeho výkupné oběti, aby svými činy, příklady i svou krví značili jeho cestu, usměrňovali národ po této cestě, aby tak dospěl k cíli Bohem mu vytčenému!

Jak věkovitě prozřetelnostními jeví se nám dnes postavy našich světců od sv. Cyrila a Methoda počínaje až ke ctih. Matce Elektě! Ať byli světcové z naší české krve nebo ne, Bůh je postavil do naší vlasti včas a s úmyslem, který dříve nebo později vysvitl a z něhož zazářila nám vždy znova vše pořádající, vše ke svému cíli sunoucí, milostivá a milosrdná jeho láska.

Tak nám Bůh poslal slovanské věrozvěsty, když pro křesťanství chtěl získat slovanské národy. Dal nám matku národa, sv. Lidmilu, aby

snáze přijali křesťanství nepřístupní Čechové i aby nám vychovala prvního mučedníka. Dal nám svatého Václava, aby svou krví stmelil nesyvné kmeny české a přivtělil nás do velikého souručenství západoevropské kultury. Dal nám ctih. Mladu, aby založila první klášter v Čechách. Sv. Vojtěchem byli jsme postaveni na světovou úroveň křesťanského světa, blahoslavenou Anežkou zavedena k nám františkánská obnova Církve. Svatým Jenem Nepomuckým uctěno potupené kněžství v dobách protestantstvím zamořených, sv. Norbert pozvedl svými ostatky u nás úctu k Nejsvětější Svátosti v dobách zmatků s naukou pod obojí atd.

Proč řídila Prozřetelnost kroky italské karmelitky ze slunného jihu do naší severské vlasti?

Co je posláním každé karmelitky? Obětovati se. Matka Marie Elekta přišla se k nám obětovat.

Přišla, aby sebe nabídla Bohu v oběť za národ, který tehdy tak bolestně bloudil, tolik se rouhal, tolik se zpronevěřoval ideálu svatováclavskému, své víře katolické. Přišla, aby tu shromáždila výkvět duší stejně velikomyslných a modlila se s nimi dnem i nocí, obětovala se do konce života svého za spásu duší v té zemi, kam ji Bůh poslal, a za hříšníky celého světa. Obětovala se, jak je cílem každého karmelu, hlavně za kněze — a těch bylo tehdy tak nesmírně třeba národu svedenému.

Až jednou s druhého břehu bude nám dáno čísti duchovní dějiny světa, bude nám jasno, jaký význam měl mlčelivý klášter karmelitek praž-

ských v katolické renaissanci české, v nadějně rekatolisaci národa tak zpusťoseného cizáckou naukou, tak potřísněného bratrovražednými boji.

Ne že by karmelitky pěstovaly habsburskou politiku. Nic jim nebylo vzdálenějšího. Ony se modlily a obětovaly. Na usmíření za hříchý lidu, za urážky učiněné Kristu Pánu ve Svátosti, Jeho nejmilejší Matce a svatým jeho. Ony činily dobře všem a jejich představená, kterou touha lásky vypudila z rodné země do pochmurných Čech, jako by se nemohla nasýtití svého pobytu v této zemi, ještě po smrti dlí svým neporušeným tělem nejen mezi svými sestrami, ale na očích všem lidem této země, za niž se obětovala. Matka Marie Elekta chce ještě po smrti konati dobro v této zemi a vyprošovati na Bohu milosti pro tělo i duši všem, kdo v této zemi a z této země budou k ní, sladké cizince, míti důvěru, jako ke své.

Týž duch lásky oživoval toto tělo dosud zachovalé, který donutil po staletích jinou karmelitku, svatou Terezii Ježíškovu k výkřiku: »Nechci odpočinutí, chci svoje nebe prožítí v činění dobra na zemi.«

Ctihodná karmelitka Matka Marie Elekta od Ježíše, jako nespočinula tělem mezi mrtvými, tak také zajisté neutonula v blaženosti nebeské tak, aby neslyšela prosby těch, k nimž byla Prozřetelností poslána s náručí plnou lásky. Neboť líbilo se Prozřetelnosti oslaviti ji uprostřed našeho národa.

Rozuměj a splácej lásku, národe opatrovaný zřítelnicí Páně!

POVOLÁNA . . .

Když poutník svatojanský nebo svatováclavský pozvedl své srdce na posvátných místech u sv. Víta, když zašel se pomodlit na hrob svaté Ludmily a k ostatkům ctih. Mlady u sv. Jiří, nepomine vzdáti poctu ještě jednomu místu, které je Pražanům milé: navštívit klášter karmelitek na Hradčanech, aby v kostele jejich po epištolní straně zahlédl oknem sedící tam zakladatelku zdejšího karmelu, jejíž tělo již čtvrté století tu neporušeno, vláčné, byť zčernalé hlásá Boží moc a slávu přátel Jeho . . . Tím pohledem zvroucní jejich modlitby.

Vlašská krajina Umbrie byla kolébkou té, které určila Prozřetelnost, aby byla pohřbena a z hrobu k slávě povolána v naší vlasti. V městě Terni žili manželé Alexius Tramazoli a manželka jeho Eutropie z rodu Ciamborlamů. Oba z rodin šlechtických, vládli přiměřeným jméním. Šťastné manželství bylo požehnáno několika dítkami, z nichž naše oslavenka, pokřtěna dne 7. ledna 1605 na jméno Kateřina, byla předurčena k velikým věcem.

Již v nejútlejším věku říkali jí »svaté dítě« pro její tichost a trpělivost, pro nebeský půvab, kterým to dítě všecky jímalo. Nebylo u ní obyčej-

ných průvodních známek dětské slabosti, křiku a pláče. Od kolébky vítězila nad svou přirozeností. Rodiče její plni křesťanské zbožnosti pozorně sledovali dítě, proniknutí úctou k duši, jež dávala tušiti záplavu milostí, tím více vychovávali ji v bázni Boží, těšili se z jejího růstu duchovního, připravovali plody jeho křesťanským poučováním.

Jeden z jejích strýců, kněz, první zpozoroval předčasnou zralost jejího ducha a vážné její mravy, a proto, ač věděl, že je vzorně vychována, říkával v tichém obdivu matce: »Prosím Vás, bděte nad tím dítětem a věnujte mu obzvláštní péči.«

Tak se stalo, že již v sedmém roce svého života směla Kateřina přistoupiti ke stolu Páně, k svaté zpovědi pudilo ji jemné její svědomí již mnohem dříve. Když jí bylo deset let, zemřel jí otec po dlouhé nemoci. Když se modlila za jeho duši a žalovala Bohu celé své hoře, uslyšela v nitru útěchyplný hlas: Teď já sám ti budu Otcem . . . Nezapomněla nikdy na tento hlas, který ji naplnil radostí pro celý život. Až do svého dvacátého roku žila v ústraní rodinném, prospívajíc ve ctnostech a praktikujíc je vždy věrněji a oddaněji, až zatoužila uposlechnouti rad evangelických: zasvětit se úplně Bohu v takovém řádě, kde je domovem soustředěnost, samota, mlčení jako v hrobě, život ukřižovaný a křižující k smrti, jejíž je ustavičnou přípravou a pokusem, jak praví autor francouzského životopisu Mater Elekty z r. 1766.

2. června r. 1626 ve středu po svátcích svato-dušních z vnuknutí Ducha Svatého vstoupila do

řádu blahoslavené Panny Marie na Karmelu současně se svou rodnou sestrou Lucií, jež byla o 4 roky starší. Řád karmelský založen byl v polovině XII. století křižáckým rytířem sv. Bertholdem ve Svaté Zemi na hoře Karmelu poblíž jeskyně proroka Eliáše. Ve století XIII. pozvedlo řád ten pobožné uctívání škapulíře P. Marie Karmelské. Později však přísná kázeň ochabovala až v XVI. století reformován a k prvotnímu duchu vzkříšen sv. Terezií z Avilly a sv. Janem od Kříže.

V rodišti Elektině v Terni byl karmel založen r. 1618 pomocí příbuzného rodiny, P. Angela Tramazzoli. V něm přijaly dcery Tramazzoli-ovy obláčku. Lucie dostala jméno Jarolíma od Ducha Svatého, Kateřina pak se nazývala Elekta od sv. Jana Miláčka Páně. Elekta — vyvolená. To jméno bylo věru inspirováno vše předvídajícím Duchem.

PRVNÍ LÉTA ŘEHOLNÍHO ŽIVOTA.

CESTA DO VÍDNĚ.

Brzy poznaly spolusestry v klášteře ze způsobu, jakým plnila Elekta své povinnosti novicky, jakým duchem objala své povolání. Věrné dítě sv. Eliáše a matky sv. Terezie, vycvičena od kolébky »kráčeti před Hospodinem a býti dokonalou«, zdokonalila se v lásce i v nenávisti: v nenávisti k sobě samé a v lásce k Bohu i k bližnímu. Tak mohla ji novicmistrová často dáti za příklad dokonalé modlitby, odříkání a poslušnosti i všech ctností, nezbytných k tomu, aby v klášteře panovala pravidelnost, přesnost, dokonalost, jejichž

asylem má býti karmel. Této vybrané duši nechybělo nic k tomu, aby mohla býti připuštěna k profesi, jen předepsaný čas. Když konečně nadešel den slavných slibů, byl jen rozvitím a uvolněním ducha oddanosti a oběti, jenž spaloval ji jako oheň.

Po dvou letech stalo se, že císař římský Ferdinand II. založil ve Vídni řád karmelitů a umínil si také ve své residenci založiti klášter karmelitek.

Představení řádoví vybrali čtyři řeholnice, jež by byly schopny podporovati svou prací zakladatele. Po zralé úvaze zvolena první zakladatelkou ctihodná Mater Pavla Marie od Ježíše, z rodu Centurio, za pomocnici jí dána Matka Marie od sv. Onufra, obě byly z kláštera janovského, který byl z nejpřednějších karmelů v Itálii. Z Terni pak povolána Matka Kateřina od sv. Dominika a naše mladá profeska. Tak mláda zasloužila již býti připojena ke ctihodným zakladatelkám.

Téhož dne, než jí byl dán rozkaz, při ranní modlitbě pocítila mocné hnutí k oběti sebe samé úplně a zcela pro slávu Boží. Když se vrátila z kostela do své cely a představená jí oznámila její poslání porozuměla smyslu omilostněné chvíle. Řekla k tomu prostě slovy proroka: »Zde jsem, Pane, čiň se mnou, co chceš!« Svou hrdinnou pohotovostí byla pak v každém ohledu na svém místě jako spoluzakladatelka. Když vyjížděly ctihodné karmelitky z Terni, provázeli je kněží karmelitáni P. Euseb od sv. Vincence, provinciál a Pater Claudio od sv. Lukáše, s nimi bratr Matky Elekty, Josef Tramazzoli, a ještě dva jiní příbuzní z rodu

Tramazoli. Jakého stupně umrtvení zatím dosáhla ctihodná M. Elekta, posoudíme z toho, že se cestou do Bologne, kde bylo postaráno pro karmelitky zase o další průvod, ani jednou na milovaného bratra nepodívala . . .

V Bologni se sešly se ctih. sestrami z Janova a všecky čtyři pak jely dále v povoze v průvodu pánů, které jim péče císaře Ferdinanda II. a řeholních představených určila. Od 6. do 14. října trval přechod přes Alpy, než se dostaly do Tridentu. Tam prožily radostně a v pobožnostech svátek své matky sv. Terezie z Avily a cestovaly dále. Dne 21. října dospěly do Innomostí ke svátku sv. Voršily. Tam šly ve slavnostním průvodu čtyři bosé karmelitky, první, které spatřila tato země. Tamní lid je Vídni záviděl. — V Linci se setkala Matka Marie Pavla se svým rodným bratrem, karmelitánem P. Janem Marií od sv. Josefa, který se tu o ně otcovsky staral. — Do Vídně přišly 2. listopadu a byly slavně uvítány v císařské residenci samými císařskými manželi a zástupem lidu. Potom uvedeny do kláštera.

Cestou do Vídně měla Matka Marie Pavla, žena veliké svatosti a později též podobně oslavená jako Elekta, dvě zvláštní vidění. V prvním bylo jí dáno viděti, že Marie Elekta má příště místo »od sv. Jana« býti nazývána »Marií Elektou od Ježíše«. S dovolením představených byla tak od té doby jmenována. Tak ji Pán pro její ctnosti pro sebe předznamenal a její ctnosti měly později potvrditi výběr Boží.

Druhá událost opět se týkala Elekty. Byl totiž

v průvodu karmelitek jistý dvořenín císaře Ferdinanda II. z vysoké šlechty, bezúhonného chování a velmi dobrotivý; ale skrýval starý tajný těžký hřích, o němž věděl jen on sám a Bůh.

Ctihodná Matka Pavia Marie měla dar jasnozření. Spatřila hříšníka v pravé jeho podobě ve chvíli, když jel na koni vedle kočáru po boku Matky Elekty. Jevil se jí celý černý, spoutaný na ruku i nohou řetězy, které drželi v ruku démonové, jakoby ve strachu, aby jim hříšná duše neunikla. Kdykoliv se přiblížil jezdec těsněji k té straně vozu, kde seděla Mater Elekta, zlí duchové pustili řetězy a ustrašení couvali. Jakmile se vzdálil, znovu se na něho vrhali a zlostně jej poutali.

Velebná matka v úzkosti o jeho duši vybídla ho, aby se jen nevzdaloval vozu; konečně mu tajně světila své vidění a jej pro lásku Boží snažně prosila, aby netrval déle v tak nebezpečném stavu duše, ale činil pokání a vrátil se k Bohu.

Šlechtic ten třásl se hrůzou a spěchal vykonati sv. zpověď. Od té doby žil ctnostně a karmelitkám do smrti zachoval vděčnost.

Ale i na sestry karmelitky měla tato událost hluboký účinek. Tím vroucněji zahořely pro vlastní posvěcování, pro oběti za hříšníky a obou Bohem vyznamenaných spolusester si nesmírně vážily. Andělská čistota Elektina zazářila jim vábným světlem.

Neměla ještě předepsaného věku a musila obdržeti zvláštní dispens sedmi let od sv. Otce, když jí bylo třeba za představenou nového karmelu vídeňského. Získala si svými ctnostmi takovou

úctu císaře Ferdinanda II., že se vyslovil: »Kdyby mi Bůh dal založiti ještě jiné kláštery této řehole, zvolil bych k tomu vždy Matku Marii Elektu jako zakladatelku.«

VE ŠTÝRSKÉM HRADCI.

Ve Vídni pobyla M. Elekta 14 let, když zřídil zbožný monarcha ještě karmel ve Štýrském Hradci. Marii Elektě bylo tehdy 38 let. Ctihodná Mater Pavla Marie ji tam doprovodila, ale zůstala s ní jen několik měsíců. Představení řádu ustanovili tam Matku Marii Elektu a ta se stala první zakladatelkou kláštera ve Štýrském Hradci.

13 let pracovala tu M. Elekta na novém založení. Zatím zemřel veliký příznivec karmelitek císař Ferdinand II. a byl pochován ve Štýrském Hradci. Ovdovělá císařovna Eleonora chtěla dožítí poblíž hrobu manželova. Přesídlila tudíž do Št. Hradce a setkala se tam znovu s milovanou Matkou Elektou. Ačkoliv se císařovna na radu lékařů vrátila zase do Vídně, pamatovala na štýrské karmelitky upřímně. Povzbudila své syny, aby jim pomohli vystavěti novou klášterní budovu s chrámem Zvěstování P. Marie. Stavbu, započatou r. 1647, řídil vynikající architekt karmelitán P. Karel od sv. Josefa, stavitel mnohých karmelitánských klášterů. V 7 letech byla stavba ukončena a 16 karmelitek pod vedením Matky M. Elekty přesídlilo do nového kláštera. Nejprve v novém kostele zapěly Te Deum a byly přítomny mši svaté. Až do večera pobýly dvorní dámy tam poslané se ctih.

sestrami, pak byl klášter uzavřen a zavedena klausura.

Ctihodné Matce M. Elektě bylo překonati veliké obtíže, než byl nový klášter řádně založen, ale ona šla pevně za svým cílem a vykonala uložený sobě úkol dokonale. Brzy vzrostla její krásná karmelitská rodina a prospívala v ctnosti utěšeně.

Ale putování ctihodné M. Elekty za novými založeními karmelitských klášterů nebylo dosud skončeno.

Císař Ferdinand III. a jeho manželka Marie Anna zavázali se slibem zřídit klášter karmelitek v Praze, když jim Bůh dal syna. K založení se nepřistoupilo hned a zatím jedna dvorní dáma, rodem španělská šlechtična Maria de Cárdenas Villaneuva měla zvláštní vidění. Viděla Prahu, nový klášter v ní s kostelem, kam představená právě uvádí zástup karmelitek. Pamatovala si dobře podobu představené a když za tři léta poznala ctihodnou Matku M. Elektu, poznala v ní postavu svého vidění. Později stala se zbožná šlechtična sama karmelitkou. Dostala jméno Eufrasie a Jesu Maria. Ale žila v klášteře ještě 17 let, než se její vidění stalo skutkem.

DO PRAHY.

Ferdinand III. zatím byl po třetí ženat a oba císařští manželé připravovali v Římě a u řádového generála založení nového karmelu v Praze.

Tam sice paní Eusebie Febronie z Pernštýna již odkázala karmelitkám svůj dům, ale ten pro

svoje umístění nebyl vhodný. Na rozkaz císařův koupil tedy pro ně nejvyšší purkrabí Adam hrabě z Waldštýna dům v Menším Městě pražském u Vltavy. Při něm založena veliká zahrada.

Dne 13. srpna 1656 dostala Matka M. Elekta ve Štýrském Hradci psaní od řádového provinciála a zároveň od převora vídeňského kláštera, kterými jí uloženo založiti nový karmel v Praze. Hned 16. srpna odjela M. Elekta se ctihodnou Matkou Terezií od Ježíše přes Vídeň, kde se radostně shledala se sestrami u sv. Josefa, do Prahy. Tam už po celý rok žilo 17 karmelitek z polského Krakova, Švédy vyhnaných. Dařilo se jim špatně, protože pro neznalost řečí nedovedly se smluviti a potřebné věci k živobytí si opatřiti. Ty byly teď podrobeny Elektě až do doby, kdy byly poslány zpět do rodné země. Z Vídně přivedla si M. Elekta ještě 3 sestry, mezi nimi též onu sestru Eufraii a Jesu Maria; byla právě nemocna, ale přece vykonala cestu v nosítkách, neboť měla zajisté v Praze své poslání, k němuž svým viděním byla předurčena. Výprava karmelitek v průvodu dvou šlechtičen, dvou šlechticů a tří karmelitánů byla všude mile vítána a zahrnována pozorností. Po celou cestu vykonávaly řeholnice pravidelně své pobožnosti. Matka Elekta byla přece už slavnou poutnicí, jako kdysi matka sv. Terezie Ježíšova.

Dne 31. srpna dospěla výprava do Brandýsa n. Labem, kde se zastavila; Matka Elekta zajisté věděla již o památné Staré Boleslavi a jejím záračném obrazu mariánském, snad sám císař Fer-

dinand III., ctitel paladia, mluvil o něm karmelitkám. Dne 1. září byly sestry karmelitky na mši sv. a u sv. přijímání v mariánském kostele staroboleslavském, potom také navštívily kostel sv. Václava; tak bylo souzeno i ctihodné Matce Elektě, aby svými šlépějemi uctila tu posvátnou půdu staroboleslavskou, dostaveníčko světců po staletí. Připadá nám, že touto návštěvou obdržela sankci našich sv. patronů národních pro své a svých sester působení v tomto národě.

Odpoledne téhož dne ke 4. hod. vjížděly na staroslavný Karlův most. Průvodce jejich P. Alexander od Ježíše byl v Praze dobře znám, lidé se k němu hrnuli a vítali ho i karmelitky. Pověst o ctnostné Elektě ji sem předešla a tak uvítání její lidem českým bylo srdečné. U kláštera karmelitů u P. Marie Vítězné na Újezdě očekával řeholnice sám arcibiskup Harrach s duchovenstvem a po děkovací pobožnosti v chrámu, kde již Pražské Jezulátko bylo silně uctíváno, uvedeny karmelitky do prozatímního kláštera. Nový klášter byl dostavěn r. 1672 a kostel sv. Josefa za 20 let potom.

Císař Ferdinand III. s chotí Marií Leopoldinou navštívil sestry karmelitky v klášteře a šlechtické paní bývaly tu hosty. Komunita vzrůstala, každá nová obláčka byla událostí, kterou celá Praha sledovala. R. 1660 už 6 karmelitek podepsalo prosbu ke generálnímu představenému, aby jim jejich »nejmilovanější a nejctihodnější matku vikářku« nebral a slib svůj písemně potvrdil. Obávaly se, aby nebyla odvolána k zakládání dalších karmelů.

CTNOSTI CTIHODNÉ MATKY M. ELEKTY.

Všechny zprávy o životě ctihodné Matky M. Elekty potvrzují její veliké ctnosti. Víra její byla živá. M. Elekta vždy vděčně vzpomínala na svoji rodinu, která jí tuto víru vštěpovala. Zvláště její úcta k Nejsv. Svátosti oltářní a její modlitby před ní, které po sobě zanechala, dokazují, že si Pána Ježíše živě zpřítomňovala a s ním něžně obcovala. Před svatostánkem prodlévala úplně zaujata projevy své horoucí lásky k Eucharistii. A je podivuhodné, jak se jí po smrti dostalo místa poblíže svatostánku. Při stavbě kláštera totiž zbylo uvnitř kláštera jakési místo mezi sakristií a chorem po epištolní straně presbytáře, bez jakéhokoli úmyslu určení. A sem bylo konečně přeneseno její vzácné tělo z místa dosti vzdáleného, když lidé přicházeli v houfch uctívat je a musilo být stále přenášeno, aby této žádostivosti úcty bylo zadosťučiněno. Zde, poblíže svatostánku, našla tělesná její schránka asyl odpočinku, zde je na dosah ruky svého Miláčka a na dohled těch, kdo přicházejí stále prositi o její přímluvu a obdivovati neporušenost jejího těla. Mnozí považují tuto neporušenost za odměnu úcty k Tělu Božímu, k Slovu vtělenému a skrytému ve způsobách Nejsvětější svátosti a k Matce Páně, první jeho Monstranci, oba jsou nerozlučitelní. Jako řekl Spasitel Matce Terezií z Avily: »Terezie, má čest je tvou ctí a tvoje čest je mojí ctí,« tak zajisté platí to v první řadě o cti Panny Marie.

Po příkladu Matky Elekty kvetla v karmelu pražském úcta mariánská velice.

Několik let po smrti Matky Elekty rozstonala se těžce jedna řeholnice karmelu. Převorka, vidouc marnost všech prostředků, vzala útočiště k Panně Marii, zdroji všech milostí. Při modlitbě uslyšela vnitřní hlas: »Předložte své prosby Elektě, mé dceři milované. Pro ni obdržíte milost, o niž mne žádáte.«

Stalo se a řeholnice byla uzdravena.

Jako láska k Bohu, zdobila ctihodnou Mater Elektu i láska k bližnímu. Právem ptá se apoštol sv. Jan: Jak bude ten, kdo nemiluje bratra svého, kterého vidí, milovati Boha, kterého nevidí?

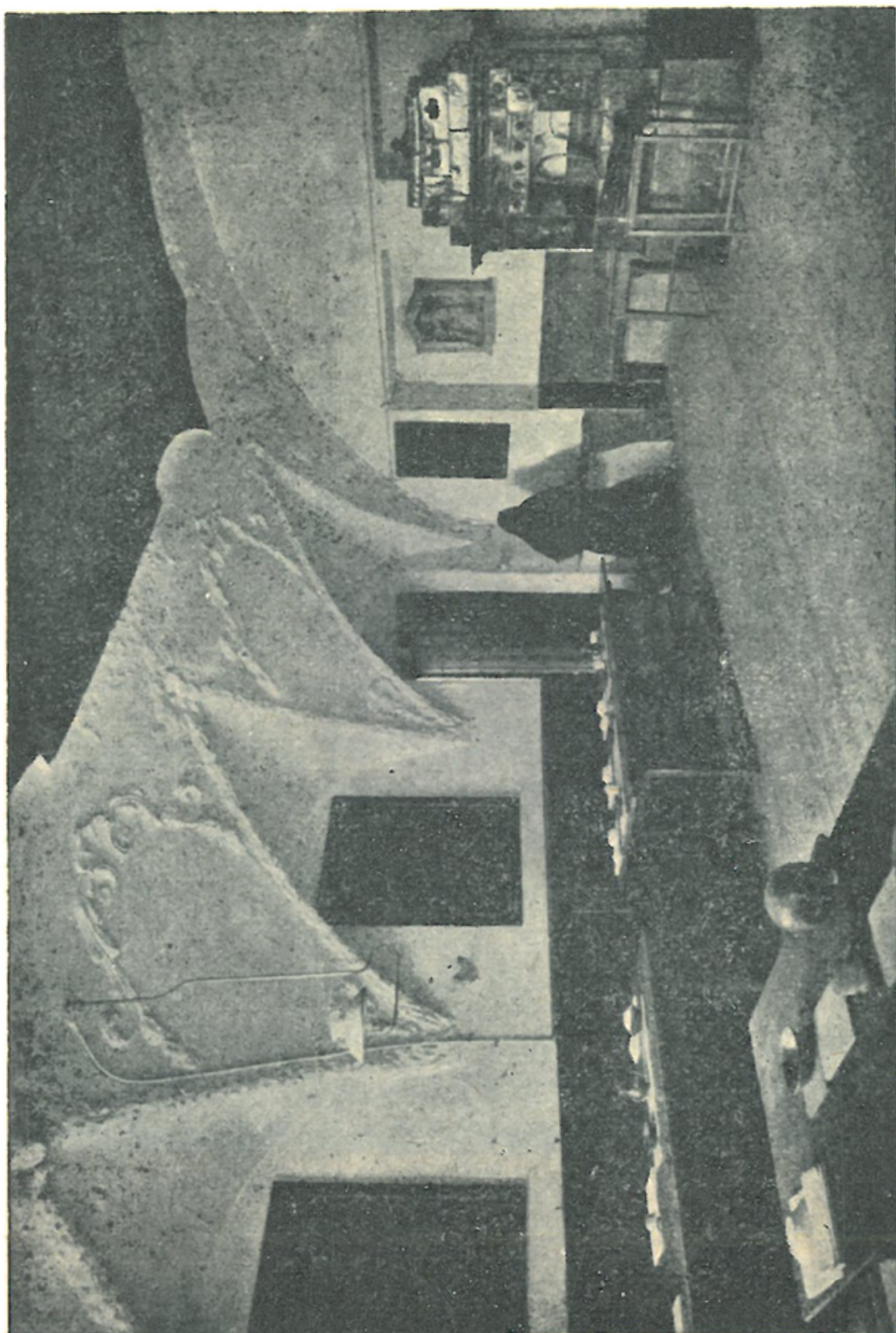
Ovoce lásky k Bohu, kterou hořelo srdce Matky Elekty, bylo patrné z její lásky k bližnímu. V celém jejím životě nezpozoroval nikdo, že by jí uniklo slovo nebo skutek, jímž by jakkoli mohla urazit někoho nebo ho ranit. Zvyklá viděti Boha v jeho stvoření, osvědčovala úctu a lásku k sestrám tím, že jim prokazovala drobné služby, ba byla v tom vynalézavá. Tato duše spojovala vnitřní rozjímání Mariino s pečlivostí Marty. Dovedla nerozptýlená sloužiti Pánu, sloužíc svým spolu-sestrám.

Jednou dal jí Pán Bůh znáti, jak je mu milá její laskavá péče o druhé. Bylo to r. 1650, ještě ve Štýrském Hradci, kde byla převorkou. Toho roku bylo takové vedro, že v zahradách nezbylo žádné ovoce k občerstvení se v bezměrných útrapách horka. Dobrá Matka Elekta trpěla tím mnoho, ne tak sama, ale lítostí nad svými dětmi. Jednou

k večeru, když byly sestry shromážděny v rekreaci, zaslechly zvonek u fortny klášterní. Laskavá převorka obrátila se k sestře vrátné: »Jděte, milá Matko, a pospěšte si přinést svým sestram koš jablek a hrušek.« Sestra vrátná otevřela a našla skutečně na prahu koš plný výborného ovoce. Nikdy nezhvěděly sestry, kdo tam ovoce položil. Všechny počaly děkovat Bohu a chváliti jeho otcovskou dobrotu. Tato událost zavdala i podnět k nevinné hádce mezi převorkou a sestrou vrátnou v rekreaci. Ctihodná Matka Elekta totiž přičítala ten prozřetelnostní dar zásluhám sestry vrátné, jež uposlechla ihned a bez odmluv rozkazu představené, tato pak se všemi sestrami poznávaly v události odměnu něžné Matky představené za její lásku a péči.

Ctihodná Matka Elekta se nespokojovala jen velikou péčí o sestry řádové a láskou k nim. Jako její horlivost pro Boha neznala mezí, tak že si přála nejen mu sloužit a jemu se klanět, ale toužila i trpěti pro něho, tak i její láska k bližnímu neomezila se jenom na to, aby jim činila dobře. To by nebylo dost hodno jejího srdce. Ve snaze po lásce dokonalé trpěla s radostí a utrpení odplácela dobrem. Tak jako se vypravuje o její Serafické Matce: »Aby kdo obdržel přátelství Matky Terezie (z Avily) a jistou známku její náklonnosti, projevenou v službách, bylo třeba napřed ji urazit nebo jí způsobit bolest« — tak se to mohlo říci i o její dceři duchovní, Matce Elektě.

Jednoho dne o vánočních svátcích byla zaměstnána v kuchyni, kde podle svého zvyku připravovo-

Refektiář v karmelu na Hradčanech.

vala jídlo pro všechny. Jedna ze sester měla velmi špatnou náladu a častovala trpkými slovy dobrou Matku převorku.

Ale duch temna, který tu konal své dílo, neměl skliditi ovoce své námahy. Krásná duše Matky Elekty nepobouřila se všemi těmi tvrdostmi a hořkostmi, ale oplácela je slovy lásky, mírností a trpělivostí.

Tato mírnost dojala rozčilenou sestru do té míry, že se ihned vzpamatovala a se slzami v očích vrhla se k nohám ctihodné Matky, prosíc pokorně za odpuštění, že se dala unésti. To bylo tajemství této svaté převorky, jak jednati se sestrami, aby zmírnila hořkost svých napomínání, utišila odpor a všechny revolty citlivosti a sebelásky, stavěla proti těmto malým bouřím svou velikou jemnost, sladkou dobrotu, nezměnitelnou mírnost, rovnoměrnou lásku a nepřekonatelnou trpělivost. V bližních nečinila rozdílu mezi přítelem a nepřítelem, celý svět milovala stejně, tak že její láska se podobala lásce Kristově, jež objímala všecky, dobré i zlé, ty, kdo mu způsobovali utrpení jako ty, kdo mu činili dobro . . .

Láska vodí všechny ostatní ctnosti. Ctihodná Matka dokazovala svou lásku k Bohu službou a horlivostí, s jakou hleděla se líbiti, lásku k bližnímu pak trpělivostí, s jakou trpěla jeho slabosti, pozorností a zájmem o jeho potřeby, pomocí, ale čím se zvláště vyznačovala, byla její poslušnost, zvláště k představeným. Ve všech bližních viděla obraz Boží, v představených pak zástupce Boha, o nichž platí slova Písma sv.: Kdo vás sly-

ší, mne slyší. Praktikovala poslušnost od své mladosti, poddávala se okamžitě, měla až jako by slepou úctu a poslušnost pro své nadřízené, poslouchala ráda i podřízené, nikdy neváhala podříditi své názory jejich, dáti přednost jejich citům před svými. Ačkoliv byla velmi bdělá a přísná v klášterní observaci a v přesné vnitřní pravidelnosti, přece, když jí bylo něco předepsati nebo vytknouti, nečinila to poručnický, její rozkazy měly formu proseb. Žádala jako milost to, co měla právo poručiti, a to i v případech, kdy se to dotýkalo služeb vyšších, spojených s jejím úřadem, to jich nevymáhala představená, ale podřízená sestra, jež mluvila s ostychem, jako by chudý žádal almužnu na boháči. Pokaždé, když v kuchyni se zabývala něčím ve službě nemocných nebo celé komunity, obracela se na sestru-hospodyni, ba i na poslední novicku s prosbou o dovolení při každé věci zvlášť, které potřebovala k přípravě oběda. Čím větší byla její poslušnost, tím byla také dokonalejší a vznešenější.

Pro její hlubokou pokoru říkali jí »skrytá svatá«. V jejích slovech, činech, vzřezření, marně bys pátral po stínu nějaké pýchy, soběstačnosti nebo marnivosti. Pokořovala se při každé příležitosti, ponižovala se pode vše na světě. To nebyla pokora parádní, předstíraná, ale intimní, hluboký cit srdce. Bylo možno poznati upřímnost a pravdivost této pokory nejen z pojmu, jaký měla sama o sobě jako o nejhorším, nejméně dokonalém, ničemném stvoření, ale i z ra-

dosti nad tím, když byla podceňována.

Jednou byla Matka M. Elekta, představená pražského karmelu, křivě obžalována u konsistoře na pražském arcibiskupství, kde byla dříve ve veliké vážnosti; byla vylíčena jako násilná povaha, jakoby dokonce zkrvavila jednu z řeholnic.

Když jí o tom vypravovali, nezarmoutila se, ale plna radosti řekla: »Chvála Bohu za to, že mne teď znají důvěrně a považují mne za to, co jsem.«

Jindy dopustil Bůh, aby o jeho pokorné služebnici byl napsán list obsahující falešné pomluvy a dostal se až do rukou předních pánů ve státě. Sestra vrátná vnikla do těchto nepřístojností a mluvila o tom s jistou dámou; aby jí na zlobu tohoto počínání upozornila, snažila se vyložiti jí nesprávnost těchto lží a pomluv, ujišťujíc, že je ochotna to vyjevit, že vše je zloba namířená proti pravdě a nevinnosti. K tomu náhodou přišla ctihodná Matka a zvěděvši, oč běží, prosila sestru vrátnou, aby pomlčela o celé té věci, pak se obrátila k té dámě: »Ať si lidé o mně myslí, co chtějí, ať o mně soudí dobře nebo zle, to je mi jedno.«

Jednou dostala rozkaz od představených, aby písemně přiznala všecky milosti, kterých se jí od Pána Boha dostalo. Podrobila se tomu rozkazu s celou pokorou, ale napřed si vyprosila, že potom svůj list smí hodit do ohně . . .

Když se hotovila to učinit, přiskočila jedna ze sester a chtěla jí v tom stůj co stůj zabránit. A tu

jí Matka Elekta řekla: »Milá sestro, ten spis je samá přetvářka« . . . A hodila jej do plamenů. To bylo krátce před její smrtí.

Veliká skromnost a zdrženlivost jsou obyčejně známkami čistého, nevinného srdce. Zářily také z bytosti ctihodné. U duší vyvolených se stává, ač to nemusí být pravidlem, že vnitřní čistota tryská i do jejich vnějšku a vyzařuje jakýmsi způsobem i na celé jejich prostředí. U vědomí stálé přítomnosti Boží pečují o to, aby pohled Boží měl zalíbení na všem, na čem v nich i okolo nich spočine. To je snad také tajemství příslovecné čistoty v klášteřích.

Matka Elekta vynikala v čistotě duše i čistotností vnější. Její cela byla vždy vzorná. Kde však pořádek, čistotu a zvláštní delikátnost milovala, to bylo »ve službě Beránka«, v prádle a rouších bohoslužebných. S jakou úctou, s jakou opatrností zacházela s rouchy, s ozdobami oltáře, jak dbala o jejich zachování a čistotu! Posvátné knihy mešní, náradí a nádoby chrámové opatrovala něžně, dotýkala se jich jen umytýma rukama. Sestry řádové učila témuž respektu, téže opatrnosti. Byla to zase zásada Matky sv. Terezie, kterou tu Elekta praktikovala. I ona chtěvala od sester, aby čistota vnější byla u nich známkou čistoty duše. Ukazovala na Spasitele, který si zvolil panenskou Matku a dal na svém srdci místo panického Janovi.

O ctihodné Matce M. Elektě od Ježíše řekl Otec Leon od Tří sv. Králů, slavný theolog a člověk vnitřní, dlouholetý její zpovědník, že je z nejčist-

ších a nejvíce svatých duší, které Církev v té době má.

Slavná byla by to kapitola, kdybychom chtěli líčiti Elektinu trpělivost.

Nemáme již na mysli onu trpělivost, které je každému z nás třeba, abychom vůbec život unesli: trpělivost se sebou samými a trpělivost s bližními. O té jsme se již zmínili u ctih. Matky Elekty. Svůj boj s tělem, ten, o němž sv. Pavel píše, že je válkou ducha proti tělu a těla proti duchu, bojovala statečně a vítězně.

Je však ještě jiná trpělivost — a to s útrapami a zármutky života, které nám posílá Bůh, aby nás zkoušel.

A konečně ta trpělivost, se kterou se dobrovolně poddáváme umrtvování z lásky k Trpiteli Nejvyššímu.

V této trpělivosti Matka Elekta dosáhla skutečně stupně hrdinského.

Od svého 26. roku života vyčerpala své tělo takovými přísnostmi, že se lékaři později shodli v tom, že její ustavičné a mnohé neduhy pocházejí z jejího umrtvování. A také nebylo proti nim jiného léku, než zmírniti její horlivost poslušností a naříditi jí mocí jejích slibů, aby se mírnila ve způsobech svého umrtvování. To jí bylo vždy krutou zkouškou, ale i v té velebila Pána.

V každém utrpení mohla říci se sv. Pavlem: »Plesám radostí« . . . Přiblížila se v tom těsně svému vzoru, své matce duchovní, sv. Terezii z Avily a její zásadě: Buďto trpěti nebo zemřítí . . . Myš-

lenka, že hořkosti, jež trpí, neduhy a nemoci, záplava bolestí, nespravedlnosti a pomluvy jsou jen částkou zcela nepatrnou utrpení Páně, které podstoupil Bůh, aby nás spasil, ta myšlenka jí stačila, aby ukonejšila každou revoltu přirozenosti a změnila utrpení v sladkost. Omezení toho utrpení pociťovala jako ztrátu.

NEMOC A SMRT CTIHODNÉ M. MARIE ELEKTY.

A tak ji pro vyvrcholení života její nebeský ženich zahrnul těmi krutými výsadami, jichž si tak vážila tato milovnice kříže.

Byla po léta kořistí ustavičných a pronikavých bolestí. Trpěla vodnatelností spojenou s tak krutými bolestmi, že se sestřám zdávalo, že jim již-jíž musí podlehnouti. Kromě toho měla na obou nohou vředy, jež zůstavily tak kruté rány, že jich nijak nebylo možno zahojiti. Po osm let nepřetržitě trpěla nevýslovné bolesti. Poslední rok pak udělal se jí vřed na hlavě, jímž byla tělesně vysilována.

Ke všem útrapám přistoupila ještě vnitřní hor-kost spojená s neuhasitelnou žízní, kterou trpěla celých šest měsíců až do své smrti. Vrchol pak toho všeho utrpení byl, když se jí jazyk prodě-ravěl na několika místech a ztvrdl tou měrou, že jím nemohla vládnout, že každé slovo bylo jí mukou, že nemohla ani přijímati potravu, až k za-hynutí.

Ačkoliv však její útrapy byly pravým očist-cem, snášela je s úžasnou silou ducha, která

měla pohasnouti až v hrobě.

Neztrácela při nich radostnosti srdce a těšila se z toho, že smí zmírati žízni, jako náš Pán na kříži, a býti ztravována ohněm jako oběť za duše, které chtěla vyrvati ohni věčnému.

K vodnatelnosti, která proměnila na léta místo jejího potěšení v Kalvarii, přidalo nebe čtrnáct dní před její smrtí novou těžkou zkoušku: pravé křídlo plic onemocnělo a kašel jí otřásal dnem i nocí. Slabosti přibývalo, horečka ji zžírala. Ale hrdinná Mater se nepoddávala svým útrapám. Devět dní před svou smrtí povolávala k sobě všechny spolusestry každou zvlášť a v nebesky krásných rozmluvách udělovala jim rady pro duchovní život, jakých každá z nich potřebovala. Aby je však ušetřila bolesti z pomýšlení, že ta rozmluva je vlastně rozloučením, s talentem sobě vlastním dovedla je šťastně přiváděti na jiné myšlenky, takže neměly nejmenšího podezření, jaký to bolestný obřad právě byl dokonán . . .

Ale v den sv. Tří Králů slabost dostoupila toho stupně, že se Mater Elekta sotva udržela na nohou. Ale její horlivá zbožnost dodala jí sil. Od časného rána byla v choru, chtěla také být přítomna obnově slibů; cítila, že tuto funkci představené koná naposled. Délka tohoto náboženského obřadu vyžadovala mnoho sil a přece vykonala jej se zbožností příkladnou. Po skončené slavnosti přistoupila ke zpovědnici, aby se vyznáním nad obyčej dlouhým očistila. Pak byla ještě přítomna zvláštní mši svaté. Přijala při ní Tělo svého Spasitele. Potom však jí už tělesné

síly opustily a sestry musily ji dovésti do cely nemocniční. Tam ji uložily na lůžko, s něhož více nepovstala.

Zde připravovala se věrná panna, oděná rouchem nevinnosti, na svoji šťastnou věčnost. Akty nejvznešenějších ctností božských, které mají pouze Boha za svůj motiv a cíl, úkony víry, naděje a lásky chystala se na cestu k svému Bohu. City nejhlubší pokory, nejupřímnější kající, důvěry v Boha a odevzdanosti do jeho vůle udržovaly ji v důvěrném spojení s jejím božským Chotěm, jako v předchuti nebe. A přece tyto city nezpůsobily, aby ztratila s myslí své drahé dcery duchovní. Často žádala zprávy o nich. Vše, co k nim promlouvala, povzbuzovalo je k tomu, aby se radovaly v Pánu, aby mu sloužily v radosti srdce a s veselím, přála si, aby měly podíl na živé radosti, kterou Pán naplnil její srdce, takže s králem-prorokem pělo: »Radoval jsem se z toho, když je mi pověděno: do domu Hospodina půjdeme . . .«

Brána smrti, otvírající se spravedlivě umírajícím, uvolňovala již své řetězy, vyhnanství se skončilo, vstup do blažené věčnosti byl dokonán. Ctihodná Matka s úsměvem patřila na jeho závory . . .

Za okamžik potom, kdy dala zavznítí jáсотu duše, povolala ctihodnou Matku Eufrasii a pravila jí skrytě, že příští noc bude poslední jejího života a ona, Eufrasie, stane se její nástupkyní. Proto doporučovala jí dvojí: horlivost a péči o zachování řehole, tuto pak provázenou velikou

něhou, láskou a mírností k dcerám duchovním, jejichž bude Matkou. Ukončila své rady naléhavou prosbou, aby ji Matka Eufrasie dala ještě této noci zaopatřit svátostmi umírajících. Ačkoliv lékař nesdílel mínění, že tak brzy zemře, byla přec velebná Matka Elekta zaopatřena. Projevovala při obřadech takovou zbožnost a horlivou usebranost, že lze si ji spíše představit, než vypsat. Potom po dvě hodiny zůstala pohřížena v extasi zcela pokojné a plné hlubokého míru. Bylo zřejmo, že požívá důvěrného spojení se svým Bohem.

Zaslouží zmínky událost příhodivší se v noci, kdy měla býti Matka Elekta zaopatřena svátostmi umírajících. Sestra sakristánka šla do sakristie, aby přinesla vše, čeho je k tomu sv. obřadu zapotřebí. V ukvapenosti zapomněla si vzít svíci a teď nejen nemohla nalézt věci potřebných, ale nepoznávala ani, kde jsou dveře sakristie, aby si došla pro světlo, neboť noc byla velmi tmavá.

V této situaci všecka zmatena obrátila se ubohá sestra celým srdcem k Bohu a prosila: »Pane, zapřisahám tě pro zásluhy naší nemocné Matky, je-li to tvou vůlí, aby zemřela této noci, sešli mi světlo.«

Její modlitba byla vyslyšena, neboť sotva dořekla, celá sakristie byla osvětlena světlem jasnějším než světlo sluneční. V tu chvíli přiběhla jiná sestra se svíčkou v ruce pro sakristánku, která dlouho nepřicházela a zvláštní toto světlo zhaslo. Sestry mohly si jen uvědomiti rozdíl mezi oním zvláštním světlem a světlem svíčky.

Po dvouhodinné extasi ctihodná Mater pozvedla oči k nebi. Všechny její dcery duchovní klečely kolem lůžka a plakaly. Láskou a bolestí z loučení zalévaly se jim oči slzami. Ztrácely svatou a něžnou matku. Světlo jejího života dohořovalo. Ještě několik těžkých přerývaných vzdechů — jako poslední vzplanutí dohořívající pochodně — a panenská bytost Matky Elekty usнула v Pánu s velikým klidem 11. ledna r. 1663, bylo to ve čtvrtek mezi 2. a 3. hodinou ranní. Bylo jí 57 let, jedenáct měsíců a 14 dní, z nichž prožila jako řeholnice 36 let, 7 měsíců a 9 dní v klášteře.

POHŘEB MATKY M. ELEKTY.

Za chvíli po smrti ctihodné matky změnil se její obličej a pokryl se modravými, až černými a žlutými skvrnami. Objevily se všecky známky jejího dlouholetého utrpení . . . Sestry byly velmi zarmouceny, neboť množství lidu, jakmile v okolí bylo známo, že Matka Elekta zemřela, čekalo a tísnilo se již u mříže, kde mělo její tělo podle dávného zvyku být vystaveno. Sestry poklekly kolem rakve a prosily Boha, aby jim pomohl v úzkosti. Věděly, jak povrchní bývá soud lidu a jak nepříznivě by si takový zjev vykládal.

Sotva skončily modlitbu, skvoucí světlo obklopilo mrtvé tělo Matky a zase zmizelo. Obličej její byl krásný, růžový, plný kouzla, takže když ji sestry vystavily u mříže, všecken zástup podivně dojat nemohl utajiti vzlykot.

Jakmile se zpráva o smrti ctihodné Matky Elekty roznesla městem, nekonečné množství lidu všech stavů putovalo na Malou Stranu, aby ji uvidělo. Již tehdy zaznívala slova: »Jdu se podívat na světici.« Mnozí skrze mříže dotýkali se svými růženci jejího těla, jiní přinášeli věnce na její rakev, aby si po pohřbu vyžádali tyto květy jako relikvie. Sám kardinál Harrach z vlastního popudu a za ním mnoho šlechty z celé Prahy účastnili se pohřebních obřadů. Ale jejímu vložení do země naskytly se nepředvídané překážky. Jeho Eminence po obřadech přišel pohledět na mrtvou tvář ctihodné Matky; porozjímav u ní, šel do kostela sloužit mši svatou. Zatím neobvyčejný nával lidu si vyžádal, aby byla otevřena hlavní brána, ostatky světice byly tam doneseny a tak byla upokojena zbožná žádostivost zástupu, který se nemohl nasytiti patření na milou tvář té, kterou nazýval již světicí.

Za dva dny po pohřbu jistý kněz-dominikán, vrátivší se právě z Itálie, přišel do hovorny karmelu a tam spontanně proslovil před celou komunitou skvělou panegyriku či pohřební řeč, plnou chvály na ctnosti zemřelé představené. Také jistá dáma vysokého postavení dala sloužit mši sv. s hudbou, aby uctila památku ctihodné Mater Elekty.

Tak vnukl Pán úctu ke služebnici lidu všech vrstev, a to v době, kdy sotva ještě mohl být zapomenut onen hanlivý dopis, kterým čest její byla napadena. Tak odměnil slávou tu, jež ve své pokoře odmítala vždy mínění družek o její

Ctihodná Matka Marie Elekta vystavena před pohřbem.

svatosti. Tak splnil Bůh svou přípověď: Kdo se poníží, bude povýšen.

Ale vraťme se k pohřebním obřadům. Když byly skončeny, uloženo ctihodné tělo do dubové rakve, neboť místo, kde mělo být pochováno, bylo velmi vlhké. Ale neobratností řemeslníkovou či spíše dopuštěním Božím se stalo, že rakev shledána příliš krátkou, takže bylo nutno tělo tam vložití násilím. Při tom byla mrtvému tělu zlomena šíje a hlava sklesla na prsa. Byly právě veliké zimy a zedník, který vyzdíval malé klenutí nad hrobem, musil horkou vodou připravovati si cement a rozlil ji na hlavu rakve, kde se při dřívějším násilném ukládání těla utvořila skulina. Tak za smutných okolností pohřbena ctihodná Matka Elekta. Její dcery duchovní byly pohřženy v bolest pro ty všechny události, ale nejvíce pro ztrátu něžné, dobrotivé Matky. Nebe však jim připravovalo velikou útěchu, jim a jejich nástupkyním pro všechny časy.

EXHUMACE TĚLA CTIHODNÉ M. MARIE ELEKTY.

R. 1696 uložila ctih. Matka Mariana od sv. Terezie jedné ze sester, aby sebrala všecky vzpomínky na ctihodnou matku Elektu, seřadila je a opatřila podpisy svědků na to, co bylo o ní vypravováno. Tak nařídil již po smrti Mater Elekty sám arcibiskup pražský Harrach.

Aby tuto povinnost věrně vyplnila, obrátila se jmenovaná sestra představená na všechny spolusestry z té doby, kdy žila ještě Matka Cecilie Te-

rezie od Ježíše, která žila se svěřící po deset let a 2 měsíce ještě ve Štýrském Hradci, po její smrti byla převorkou a v době, kdy znovu bylo vyzdviženo její tělo, byla podpřevorkou. Byla to vzácná a dokonalá řeholnice, která po dvakrát zastávala úřad představené v Praze, než se zase vrátila do Hradce. Tato napsala a podpisem svým stvrдила, co následuje slovo od slova:

»Příčiny, proč jsme se rozhodly vyzvednouti tělo ctih. Matky, jsou následující: Předně jsme byly silně přesvědčeny o tom, že její tělo je neporušeno, neboť po celý běh jejího života nepozorovaly jsme u ní než velikou ctnost, zvláště hlubokou pokoru, slepou poslušnost, andělskou čistotu. Žila jsem s ní 10 let a dva měsíce a neodhalila jsem na ní nikdy ani stín nějaké nedokonalosti, ale spíše ctnost dokonalou a dovršenou, což způsobilo, že jsme všechny měly k ní zvláštní něhu a zároveň úctu, že jsme k ní hleděly vždy jako k jedné z nejvěrnějších služebnic Božích. Šest měsíců před její smrtí udál se zázrak, o němž jsem zvěděla z vlastních úst sestry Marty od Krista: tato jinak hodná a ctnostná sestra ostatně necítila pro Matku Elektu ani zvláštní úcty, ani veliké náklonnosti, protože se domnívala být od ní méně milována než druhé. Ale jednou o svato-dušních svátcích, když celá komunita recitovala jako obyčejně Věřím v Boha před sv. přijímáním, klečela zmíněná sestra před okénkem, kterým se podávalo Tělo Páně. Vtom uslyšela jakýsi hluk a spatřila sněhobílou holubičku, zářící zlatem a stříbrem, která tímto okénkem letěla přímo k ve-

lebné Matce Elektě a tu zmizela. Sestra vykřikla: »Naše Matka je svatá, ano, je světice.« Vyznávala to potom týmiž slovy při různých příležitostech, ale příčinu skrývala až do té chvíle, kdy byla poslušností donucena to přiznati; doznání to potvrdila potom i v hodině smrti.

Jiná sestra, jménem Gertruda od Ježíška, oplakávala smrt ctihodné Matky tak, že to mělo za následek strašné bolesti hlavy. Matka převorka jí poradila, aby se obrátila ke ctihodné Matce Elektě. Sestra tak učinila, položivši hlavu čelem na náhrobní kámen. Všecka bolest v tom okamžiku přestala. Třetí sestra, ještě novicka, jménem Magdalena od Kříže, zapomněla kdysi dát vařiti hrách a připomněla si to až v poslední čtvrthodince, ale plna důvěry ve ctihodnou Matku postavila hrách na oheň, ač bylo času namále a odtáhla jej vařený podle svého přání včas i mohla jej předložit, já sama jsem z něho jedla.

To vše ještě přispělo k našemu přesvědčení o výborné svatosti ctih. Matky a k rozhodnutí, že její drahocenné tělo vyzvedneme z hrobu. Byly jsme vnitřně jisty, že je shledáme neporušené. K tomu přispěly i zvláštní a neobyčejné pocty, které jí byly vzdávány po její smrti a úžasný sběh lidí všech stavů, kteří v zástupech přicházeli popatřit na ni v rakvi a volali hlasitě, že je to světice; dále růžence, a to u velikém množství, které tu byly položeny s prosbou, abychom je dotýkaly na mrtvém těle a jež byly pak chovány jako relikvie, a konečně sám Monsignore kardiál a jeho Excelence purkmistr s předními pány

města přáli si býti na pohřbu. Ale poslední motiv našeho neobyčejného rozhodnutí pocházel od ctihodné sestry Terezie Marie, které se úctyhodná Matka Elekta zjevila po sv. přijímání a pravila jí, aby upozornila Matku představenou, že její tělo je zachováno neporušené v hrobě, aby je vyňali. Protože tato sestra bývala kdysi novickou pod mým vedením, vypravovala o tom zjevení nejdříve mně a potom to šla říci velebné matce převorce. Vyznávám zde sama, že jsem nikdy nepochybovala o její neporušenosti, protože jsem vždy věřila v její svatost, o tom mohou se dosud nalézt důkazy v mých papírech, kde jsem pečlivě poznamenávala vše, co se týkalo Ctihodné Matky, neboť protože je tomu již mnoho let, co se ty věci staly, možno, že mi již něco uniklo.«

Takové jest vypravování Matky Cecilie Terezie od Ježíše. Potom často vidáno zářivé světlo na místě, kam byla Mater Elekta pochována. Táž novicka, sestra Magdalena od Kříže, měla některé obavy před svou profesí, že ji kapitula odmítne. Obrátila se s prosbou k Mater Elektě, svému stálému útočišti, aby jí pomohla. Po dvě noci zjevovala se jí velebná Matka, těšila ji a také upozornila jednu z Matek, aby té novicce dala svůj hlas — a to byla právě ta, které se ubohá novicka obávala. A ještě po třetí zjevila se jí Matka Elekta i opakovala tutéž útěchu. Sestra svěřila se s tím své novicmistrové. Byla přijata bez nejmenšího odporu.

To bylo základem důvěry, že bude tělo nalezeno bez porušení, ačkoliv bylo známo, že její

choroby za posledních osm let života byly tak značné a komplikované, že se její tělo podle náhledu lékařova začalo rozkládati již za živa a že nákaza zachvátila všecky části těla. A tak bylo snadno obdržeti dovolení k vyzvednutí těla ze země, ale z mnohých příčin nemělo se tak státi s velikým hlukem, ale ve vší tichosti.

Proto byla celá záležitost rozhodnuta jen mezi velebnou Matkou a podpřevorkou, které to sdělily se třemi nejstaršími ze sester, totiž Marii Josefě od Ježíše, Terezii Marii od Ježíše a sestře Marii od sv. Josefa. Hlavní příčina, proč se exhumace měla státi bez vědomí komunity, byl očekávaný příchod ctih. Otce generála řádu na obvyklou visitaci; tomu náležela čest, aby oznámil komunitě útěšnou zprávu o neporušenosti těla Elektina, o níž nikdo nepochyboval.

Bylo to r. 1666, třetí rok po smrti ctihodné Mater Elekty, kdy bylo přikročeno k otevření hrobu. Ihned rozlila se z něho vůně tak příjemná, že nelze ji srovnati s nejjemnější vůní květin. Uvnitř rakve bylo vlhko a trouchnivina, hábit, závoj i plášť ctihodné Matky byly zetlelé. Ale tělo její zachovalo všecku svou svěžest a krásu. Bylo tak zdravé a úplné, že bylo možno v očích ještě rozeznati zřítelnice od bělma. Z rakve dostaly ji sestry jen s velikou obtíží, neboť — jak bylo řečeno — rakev byla příliš krátká a úzká a musilo býti použito téměř násilí, aby se tělo do ní vešlo. Sestry našly je pohrouženo ve vodě v místech, kde ležela palma. A přece sotva pozměnilo barvu, zachovalo téměř takovou pleť, jako by bylo plno

života. Sestry však omyly tělo odvarem vína, listů růžových, rozmariny a levandule a tu pleť Matky Elekty zhnědla. Zarmoucené sestry chtěly napravit chybu, ale dopustily se ještě horší: aby aspoň obličej nabyl zase své bělosti, pokryly jej obklady octovými, a tu zčernal úplně. A v této podobě možno spatřiti ctihodnou Matku dodnes. Ctihodná řeholnice, jakoby se ještě po smrti bránila každé péči o zevnějšek, jakoby téměř za to trestala.

Matka Cecilie Terezie vypravuje o tom: Když jsme s úsilím vyňaly z rakve tělo Matky, položily jsme je na stůl, abychom je omyly. Abychom tak mohly učiniti pohodlněji, usoudily jsme, že by bylo lépe umístiti je v židli. Když jsme se tím zabývaly, zazněl zvonek a my byly nuceny provoditi Matku převorku do refektáře, aby komunita nezpозorovala, co se děje. Zůstaly tu jen ony tři sestry, Josefa Marie, Terezie Marie a Marie od sv. Josefa. Přinesly židli a zkoušely posaditi doníctih. Matku. Ale bylo to nemožné, protože její údy byly tak tuhé, že by se spíše zlomily, než ohnuly v kloubech. V rozpacích běžela sestra Terezie Marie do refektáře pošeptati Matce převorce Eufrazii, že je naprosto nemožno nějakým způsobem ohnouti údy těla a posaditi velebnou Matku do židle.

Matka převorka odpověděla: »Jen ať se Vaše láska vrátí a vyřídí ode mne velebné Matce: že byvši povždy za živa tak poslušna, ukáže se takovou i po smrti a dokáže svou poslušnost tím, že se dá posaditi, jak si toho sestry přejí.« Ses-

suor M.^a di S.^c Teresa e figlia di Parenti Nobili ma povera e per noi a
portata d'ora riduna. Ho perso che è questo singherno l'ho bene quale
ta e d'ora nostra buona natura e gran spinto. E' da di 19. anni
Dio gli dia la sua perseveranza. Il numero siamo 12. P. D. Dio con co.
Ora viene qui Orma d'India e figlia di qui che è tale caro P. D. Dio.
~~Il~~ P. Ricerca. Conosco P. D. Dio con questa ora Venca a signifi-
ca desidero che tutte noi due abbiamo vedute e figlio veniamo si spinto
che come le due principali feste che noi celebrano nella Chiesa cioè in
S. Gio: Batista e S. Giuliano da S. Maria e celebrano, anche se medesimo
giorno li S. P. P. e la Chiesa ma chiesa viene pochissimo conto di modo che
li predicatori predicano molto mal volentieri e per P. D. Dio se fosse possibile
che li S. P. P. facessero la festa della S. Maria e S. P. P. la facessero S. Gio: Batista
ma non il proprio giorno e al contrario la festa di S. Giuliano come
li S. P. P. veduto qui la celebrano la facessero il proprio giorno e non
il giorno oramai habiamo in giorno qui col S. P. P. P. D. Dio il quale e
il rispetto che gli pare una molto contento, pero caro P. D. Dio ho sempre
e P. R. simplicità come a P. D. pregando humiliter se fosse possibile di
farsi questa fra che deve due feste si potessero celebrare nel sopra detto
e no se P. R. caro P. D. Dio li giudica bene che in tutto ci Rendiamo al
S. P. P. P. D. Dio a chi tutte queste due S. P. P. P. D. Dio, e
figlie insieme meo gli fanno humiliter. Rinverga e si P. R. comandano
ali suoi S. P. P. P. D. Dio e si più di tutte come più bisognosa
chiedendo tutte insieme meo humiliter. La Benedizione con che si fine
meo Dio si guardi P. R. P. D. Dio. In questo suo Monastero
S. Giuliano e S. P. P. D. Dio di Pagan, 13. d. 1662.

P. di OR

Indegna e India e figlia
suor M.ª Clara di Gio:
.

Faksimile pisma Matky Marie Elekty.

Th. 90
Molto Reo. P. d. Dio 04. mo

Le Divine Gr. sempre più s'haumentano nel Sr. di OR. P. d.
Sr. cariss. Ricercata gratia di OR. P. d. Dio con la consolazione
che sempre mi aggrava insieme con l' indulgenza che OR. P. d.
Dio ci dà la sua gr. carità di punitore dalla sanctoria di Dio
la solennità del Dio concessa fino la quale indulgenza hanno già
8 giorni prima di S. Bartolomeo del che cariss. P. d. Dio Ringrazio OR.
Cum ilmo. anche da parte di tutte queste sue ob. Am. d. d. e di
questa e di tutte l'altre. Presente carità OR. P. d. Dio che ha con
Il merito di tante comunioni che il sopra detto giorno di S. Bartolomeo si
fecero in D. chiesa dove fu molto gran concorso di gente Il sig.
Burghario con tutta la nobiltà con di cavallieri come di Dame habia
mo celebrata detta solennità la sopra detta solennità al meglio che si
sia stato possibile ma non quanto era il Sr. desiderio di fare a onore
della Sr. Santa Maria. Il Sr. Teresa la D. chiesa fu accomodata
dalla Sr. P. d. Dio più bello che fu possibile Il sig. Burghario ci fornì
della sua saggezza ci pagò la musica e ci fece altre più cose sempre
ci fu il Sr. Burghario e gonfio la medesima in D. chiesa come anche
ci fu la Sr. di Venetia suppletorio a darci la Benedizione con gran
Benignità Il primo Vespro lo cantò un altro Prelo e il secondo il Sr.
R. P. d. Dio il quale hanno qui il medesimo giorno di S. Bartolomeo
la Matina prima del pranzo Il che non fu compimento della solennità
Il Sr. P. d. Dio si salutò tutta Via più con Sr. grandissima consolazione
al 3. del presente mese. Il Sr. d. Dio a una figlia di Monaco habitante
in di Camera della serenissima claustra. Il Sr. d. Dio una buona figlia chiama

Faksimile písma Matky Marie Elekty.

tra se vrátila, aby splnila rozkaz. Ostatní dvě sestry držely tělo vzpřímené před připravenou židlí. Sestra Terezie vrhla se na kolena a sotva pronesla poslední slovo vzkazu, mrtvá sehnula kolena a posadila se. Od té chvíle všechny její údy mají vláčnost a ohebnost jako u živé osoby. Když se po prvé takto posadila, zpozorovaly sestry, že její hlava, protože šíje byla zlomena při násilném ukládání do rakve, klesá jí ke hrudi, nemohouc se držeti zpříma. Kromě toho byla nakloněna vlevo, což nevypadalo úpravně. Šla tedy sestra Terezie Marie po druhé do refektáře postěžovat si Matce převorce, že sice ruce i nohy jsou teď velmi ohebné, ale hlavu nemožno narovnat. Po druhé poručila Matka převorka: »Jděte lásky vaše a vyřídte ode mne velebné Matce: když byla tak poslušna a posadila se, aby dala komunitě tu útěchu, že zvedne ještě hlavu!« Sestra se vrátila k velebné Matce a podržela jí bradu, jako by jí chtěla pomoci a pak znovu poklekla, aby vyřídila rozkaz Matky převorky. Vtom se hlava vzpřímila jakoby sama od sebe. A tak zůstala přímá a pozdvižená, podepřena pouze svalem a kůží, protože kosti lebky byly zlomeny a uvolněny. Tak jsem ji vídala po všecken čas pozdější. Lékaři a chirurgové, kteří to prozkoumali, prohlašovali všude, že sama posice hlavy takto se udržující po zranění, je neustávajícím zázrakem velmi nápadným.

Po refektáři odebraly jsme se ihned k tělu velebné Matky Elekty a shledaly vše tak, jak nám unesena radostí a obdivem svěřovala sestra Te-

rezie. Také obě ostatní sestry vypravovaly znovu ten div a později opakovaly vyprávění ještě mnoha jiným lidem.

Nuže, na to se pamatuji dokonale a sděluji s upřímností, což dosvědčuji výslovně a na důkaz čehož podepisuji tuto výpověď vlastní rukou v Hradci dne 7. září 1696.

Sestra Cecilie Terezie od Ježíše.

Tuto událost — jak totiž ctihodná Matka Elekta se posadila z poslušnosti a jak setrvává s hlavou pozdviženou — předpověděla ctihodná Matka Pavla Marie ve Vídni za své poslední nemoci. Když totiž jednoho dne shromáždily se kolem ní sestry a líbaly jí ruce a tiskly si je k očím, aby jí projevily něžnost a posvátnou úctu, řekla jim:

»Mé drahé děti líbají a tisknou rády mé ruce, ale až budu po smrti všecka černá, pokryta hrůzou hrobu, pak se mne budou bát a budou se chránit, aby líbaly mé ruce. Ale Matka Elekta, ta bude seděti, ano, ona se musí posadit. Dejte stolicí, nabídněte ji Matce Elektě!« Potom jako by ji viděla přítomnou: »Má drahá Matko Marie Elektro, račiž se Vaše důstojnost posadit. Račte zůstat seděti.«

První a druhá předpověď se splnila a ctihodná Matka Pavla Marie se uchovává a ukazuje ve Vídni, ležící tělo neporušené, a ctihodná Matka Marie Elekta se uchovává a lze ji viděti v Praze, sedící v lenošce z poslušnosti a neporušena smrtí.

VISITACE ŘÁDOVÉHO GENERÁLA A JEHO PROHLÁŠENÍ.

Když po exhumaci shledáno tělo ctihodné Matky M. Elekty neporušené, uvažovaly sestry, do události zasvěcené, kam by je vhodně uložily, než se představení řádu vysloví o celé věci. Donesly je do světnice pod střechou, aby tam poněkud oschlo. Aby tělo posvátné nebylo obtěžováno hmyzem, přikryly a ovinuly obličej mrtvé Matky, zamkly světnici a představená uschovala klíč. Následujícího dne našly obličej odhalený a obvaz složený ve tvar růže na kolenou velebné Matky. Sestry z toho usoudily, že velká mrtvá nepotřebuje lidské pomoci k uschování svého těla a více jí nezahalily. A také skutečně nebylo toho třeba. Vícekrát našly kočku, vloudivší se okénkem do světnice, jak pokojně seděla u nohou velebné Matky, nijak jí neublíživši.

Konečně v srpnu přibyl do Prahy ctihodný Otec Filip od Nejsvětější Trojice, generál řádu karmelitského. Klausura byla mu pro hodnost jeho služby otevřena. Vstoupil ještě s dvěma bratřími. Byl doveden do světnice, kde spočívalo tělo velebné Matky. Svolal celou komunitu a oznámil sestrám div neporušenosti těla Elektina, neboť většině nebylo dosud nic známo, jenom tušily podivné věci, neboť vídaly v noci pruh světla táhnouti se od hrobu k okénku světnice, kde neporušené tělo odpočívalo.

Ctihodný Otec generál prohlásil, ačkoliv viděl mnoho míst, kde se těla neporušená uchovávají,

že přece dosud nikdy neshledal tělo tak úplné, dokonale uchované. Přece však doporučoval, aby toto tajemství zůstalo skryto až do svátku sv. Terezie Matky, tedy do října. Pak už dovolil, aby se sestrám dala úplná svoboda v uctívání, aby tak svoji zbožnou úctu a lásku mohly své velebné, ctihodné Matce podle srdce prokazovat. To řka, nemohl zadržeti slz; i jeho průvodčí byli plni radosti a úcty.

Když se pověst o těchto událostech donesla až k samotnému císaři Leopoldovi, požádal kardinála Harracha, arcibiskupa pražského, aby zjednal svým expertem přísežné informace. Proto dne 17. března 1667 dostavil se z rozkazu císaře a kardinála lékař dr. Trantzmann se dvěma jinými lékaři, jakož i chirurg dr. Caffini, aby ohledali tělo ctihodné Matky. Když je prohlédli a vše zrale uvážili, doznali souhlasně, že tato neporušenost je v každém bodu zvláštní, mimořádná, a že je nadto provázena okolnostmi, jež ji činí ještě vzácnější. První je, že velebná Matka M. Elekta již za živa trpěla povážlivými nemocemi, které způsobovaly v jejím těle snětivost, hnilobu; za druhé, že neporušenost, které požívala po své smrti, zůstala nezměněna a nedotčena, ačkoliv bývala do té doby, od své exhumace, devětkrát omyta svařeným vínem s lístky růží, rozmariny a levandule a co ještě horšího, že byla ovinuta plenami, namočenými v ostrém octě, okolnost to, která by podle řádu přirozeného nejen porušila tělo, ale uvedla je jistě v hnilobu; třetí konečně, že hlava velebné Matky, přes zlomení kostí, jež ji podpí-

raji, zůstala vzpřímena, držela se pevně a pozdvižena.

To byl výsledek lékařského ohledání čtyřmi lékaři. Zpráva o tom podána písemně, zapečetěna oplatkou na čtyřech rozích a poslána panu arcibiskupu Harrachovi.

Následujícího dne přišel sám arcibiskup se svým konsistorním kancléřem, generálem řádu karmelitského a šesti jinými kněžími podívat se na tělo ctihodné Matky. Jeho Eminence vybral sám vhodné místo, kde by mělo být umístěno, a před svým odchodem líbal její ruce s velikou úctou, což učinil i pan kancléř a ostatní páni. Po této návštěvě podal arcibiskup přesnou zprávu nejen císaři, ale také Jeho Svatosti papeži Alexandrovi Sedmému. Oba vznešení vládci projevíli své uspokojení a radost vzácnými dopisy.

Chceme připomenouti ještě jednu závažnou okolnost: všeobecná zkušenost dokazuje, že těla pochovaná do vlhkého terénu se méně poddávají hnití, ale jakmile byla vystavena na vzduch, nebo na místa suchá, proměňují se a rozpadávají. Tento přirozený úkaz však se neopakoval v případě velebné Matky Elekty. Její tělo bylo vyňato z hrobu velmi vlhkého a plného vody, potom uloženo v suché světnici pod střechou, tam zůstaveno déle než rok a přece ani v nejmenším nepodlehlo zkáze. Nadto obvazy, kterými bylo dříve její tělo ovázáno, byly sňaty a jako relikvie na žádost nespočetných ctitelů rozděleny a rozeslány nejen po Praze, ale na nejrůznější vzdálená místa; částčky ty vydávaly zvláštní příjemnou vůni a vě-

Relikviář s ostatky sv. Terezie z Avilly
a sv. Jana z Kříže, a zlomek dopisu sv. Terezie.

(Majetek karmelitek na Hradčanech.)

řící dotýkali se jimi svých nemocných údů i bývali uzdravováni, jak později tu bude popsáno.

Tou dobou se stalo jednoho dne, že s bouří nastal tak silný déšť, téměř záplava. Okénkem ve střeše valila se voda proudem do světnice, kde bylo chováno tělo ctihodné Matky. Sestra, která spěchala ochrániti je, velmi se polekala, neboť voda valila se proudem po schodišti ze světnice Matky Elekty. Celá světnice byla zaplavena, jen místečko, kde v lenošce odpočívalo vzácné tělo, bylo úplně suché a na celém těle ani kapky vody viděti nebylo.

PODIVUHODNÉ ÚKAZY A UDÁLOSTI.

Nechybělo ovšem ani tehdy pochybovačů o skutečném neporušení těla této veliké řeholnice. Ale pochybovači bývali zjevně trestáni, i když jen v skrytu srdce zapochybovali. Vždycky však následovalo dobro duchovní po takovém trestu a tak si pokorná a dobrotivá služebnice Boží zůstávala věrna svým ctnostem pozemským, i když jí Bůh dal moc nad těmi, kdo ji uráželi.

Také bylo pozorováno, že tělo velebné Matky v této neporušenosti docela pozbylo své přirozené tíže. Mnohokrát bylo přeneseno s místa na místo (tehdy nebylo ještě umístěno vedle presbytáře, jako nyní); stávalo se, aby zbožná zvědavost věřících byla ukojena, že i mnohokrát za den bylo posvátné tělo přeneseno s místa suchého do vlhčího přízemí, průvanem i teplým vzduchem a přece za staletí se neporušilo, ani hlava jednou vzpřímená nepoklesla.

To je úkaz, který nemůže být popřen a o kterém je možno každému se přesvědčiti podnes.

Tělo ctihodné Matky Marie Elekty je tedy zachováno neporušené; ba, na tomto mrtvém těle nejednou pozorovány byly zjevy jako na těle živém.

Jednou jedna ze sester klečela před ctihodnou Matkou a pojednou vidí její oči dosud zavřené, jak jsou otevřeny a hledí živě, s výrazem něhy a majestátu zároveň. Sestra se obávala, že je obětí nějakého přeludu, zaviněného snad osvětlením. Otevřela okno, změnila posici lenošky s mrtvým tělem, velebná Matka hleděla stále očima široce otevřenýma a se stejným výrazem. Když přišla po druhé k velebné Matce, našla ji v té posici, jak ji opustila, ale oči byly zavřeny.

Tento úkaz na očích Matky Elekty byl vícekrát pozorován nejen sestrami, ale i lidmi světskými, kteří přísežně potvrzovali, že viděli, jak velebná Matka pohybuje očima a obrací pohled.

Ještě pozoruhodnější byla následující událost: Jacísi kupci přijeli z Itálie a jednoho dne představili se u mříží hovorny, žádající, aby směli viděti ctihodnou Matku Elektu. Když se přesvědčili o neporušeném jejím těle a vycházeli z kláštera, zastavili se u ekonomky klášterní, aby se pozeptali, kdo je ta řeholnice, která s nimi hovořila tak dokonale italsky, odkud pochází? Hospodyně o ničem nevěděla a šla se informovat u sestry vrátné. Ta zjistila pouze to, že u veleb. Matky Elekty za návštěvy Italů byla sestra, která neznala ani slova italského a nadto nepromluvila ani jediné slabiky.

Ještě jiné podivuhodné úkazy byly zjištěny na těle ctihodné služebnice Boží.

Jedna z nejstarších sester karmelitek náhle v noci těžce onemocněla. Sestry nebyly vyzbrojeny léčivými prostředky pro tak nepředvídaný případ. V úzkosti rozhodla se Matka převorka hledati útočiště u ctihodné Matky Elekty. Vzala s sebou jednu ze sester a šly k ní spolu. Vzaly s sebou dvojí světlo, protože byl vítr, ale průvan uhasil jím oboje. Tma byla tak hustá, že si nevěděly rady, ani kupředu, ani zpět. V těchto rozpacích poklekly a prosily ctihodnou Matku o pomoc. V tom okamžiku vyrazil z pokoje, kde chováno její tělo, tak silný a zářivý proud světla, že galerie, kterou procházely, byla osvětlena jako za poledne. Světlo potrvalo, pokud sestry nedospěly k rozžaté lampě, od níž zažehly své lampičky; v tom světlo uhaslo.

Jindy jedna ze sester byla vnitřně puzena před večerem navštívit ctih. M. Elektu, ale byla by málem upadla; potom jí jakási povinnost zabránila, aby své přání uskutečnila. Zatím nastala noc a dobrá sestra myslíc, že tentokrát nebude míti tu radost, aby navštívila milovanou Matku, byla velmi zarmoucena. Konečně se odvážila přece jíti tam potmě, ale po několika krocích spatřila veliké světlo, jak vychází ze světnice ctihodné Matky. Světlo jí ozářilo cestu a dovedlo do místnosti, kde spočívalo posvátné tělo celé ozářené, tak že je sestra mohla dobře viděti a pozorovati tak zřetelně, jako dosud nikdy v životě.

Totéž přihodilo se jedné z novickek, která měla

co dělat jednou v noci ve vzdálené části domu, v okolí »bytu« ctihodné Elekty. Aby splnila okamžitě z poslušnosti nějaký úkol, vrhla se tam naspěch beze světla. Dospěla až k síňce mezi jizbou, kam byla poslána, a místností, kde chováno tělo ctihodné Matky. A tu byla v rozpacích, neboť nemohla ani najít dveří té jizby, ani se vrátit. V tom zmatku a úzkosti vrhla se na kolena a vzývala velebnou Matku o pomoc. Ihned vyšla ze světnice velebné Matky jasná záře, jež oblila světlem celé místo. Tak mohla novicka vykonat své poslání a vrátit se stále provázena světlem jasnějším, než by bylo to, kdyby se jakým byla opatřila.

Zbývá ještě zmínit se o zvláštní vůni, jež byla pozorována ihned po exhumaci ctihodného těla a kterou toto tělo vydává podnes. Ne že by ji cítil každý a vždy: někteří čichali tu vůni dříve ještě, než přistoupili k velebné matce, jiní až když jí líbali ruce nebo nohy. Kněz karmelitán, překladatel jejího životopisu z r. 1766, přísahá na svou kněžskou víru, že po třikrát bylo mu dáno pocítit nebeskou vůni skrze mříže, když přišel uctít posvátné tělo služebnice Boží. Byla to vůně podobná vůni růží a lilií. Ale stávalo se, když někdo chtěl jaksí analyzovat vůni a určovat její druh, že pojednou necítil nic. Světší lidé přičítali pověsti o vůni někdy jen prostoduchosti řeholnic v klášteře, ale proti tomu mnoho osob hodnověrných potvrdilo, že cítili skrze mříže onu nebeskou vůni. R. 1747 představená Anglických dam uvědomila si onu zvláštní vůni a myslila, že pochází

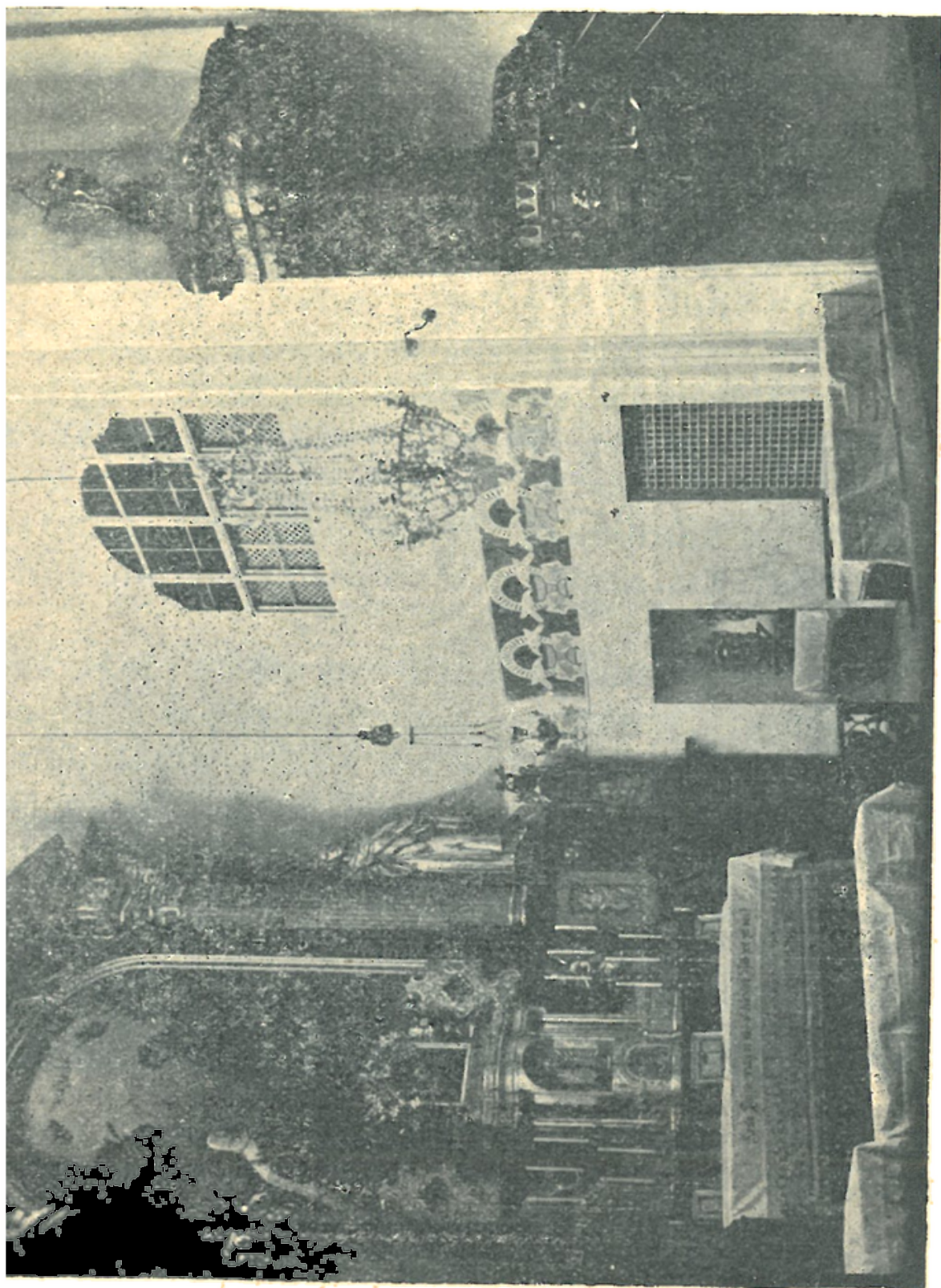
z věnečku, který má ctihodná Matka na hlavě; domnívala se, že květy jsou úplně čerstvé. Zvědění, že je korunka zhotovena z umělých květin, vypravovala vše, o čem se přesvědčila.

Tato sladká vůně nelahodila jen smyslům, ale působila a přinášela útěchu duším.

Jednoho dne Matka převorka cítila překvapující skleslost, smutek a hořkost; ve svém zármutku hledala útočiště u velebné Matky Elekty. Otevřevši dveře u její komnaty byla překvapena tak sladkou vůní, která nevníkla pouze k jejím smyslům, ale pronikla do srdce a duše její, aby ji posílila a utěšila. Převorka odcházela z pokoje jako proměněna.

Sestra Isabela trpěla silnou bolestí hlavy. Zdržovala se právě zaměstnána nějakou prací v sousedství pokoje, kde »bydlila« velebná Matka Elekta. Vešla k ní. Pocítila silnou vůni, jako když se pálí aromatické pastilky. Vůně zmírnila její bolest hlavy a po chvíli ji zahnala úplně.

Je známo, že generál řádový poručil, aby jistota neporušeného těla Matky Elekty zůstala po nějaký čas ještě v tajnosti a klíč od komnaty její byl uložen u Matky převorky. Jedna ze sester měla horoucí nutkání, aby šla denně velebnou Matku uctít, ale nemohla se odhodlati, aby požádala o klíč. Kdo ví, jak se v klášteře pěstují ctnosti a jak trapno je každé ze sester požadovati pro sebe něco výjimečného, pochopí tuto sestru. Ale jednou v noci zjevila se ctihodná Matka Elekta této sestře všecka ozářena a řekla jí: »Předrahá sestro, vaše láska mi prokazovala za mého života tolik

**„Budu bydleti v stánku Tvém na věky . . .“
(Za mříží tělo ctih. M. Elekty sedící.)**

něžnosti; proč mne teď tak zřídka navštěvujete?« Milá sestra ovšem měla za svou povinnost vypravovati ráno svůj sen; Otec generál pak dovolil, aby velebnou Matku navštěvovala, kolikrát chce.

Jedna z nejstarších sester, velmi milovaná, domnívala se, že pro svůj věk a nemoci je klášteru břemenem a prosila neustále Boha, aby na přímluvu velebné Matky Elekty odvolal ji s tohoto světa. Matka Elekta zjevila se převorce a pravila: »Matka Pavla žádá ustavičně Boha o smrt; jste s tím spokojena?« Matka převorka vyčítala to poněkud trpce nemocné sestře; ale docílila tím jen, že tato prosila tím horoucněji, aby se nestavěla proti jejímu přání. Krátce potom milá sestra zemřela klidně v Pánu.

V klášteře Uršulinek na Novém městě pražském žila Mater Constancie, rozená komtesa z Kolo-vrat. Tato řeholnice trpěla velice skrupulemi svědomí. Její utrpení bylo zvyšováno nemožností někomu se svěřit, ba ani ne zpovědníkovi. V tomto smutném a krutém stavu měla jednou sen, v němž se viděla uprostřed různých zakladatelů a zakladatelek řádů. Mezi nimi zpozorovala cti-hodnou Matku Elektu a řekla si ihned: »Zde je ta, na jejíž přímluvu jsem nabyla života; bezpochyby neodmítne ani teď pomoci mi v úzkosti mé?« Přiblíživši se potom k velebné Matce, odhalila jí všechny příčiny svého trápení. Ctihodná Matka ji těšila, zodpovídala dokonale všechny její pochybnosti a zároveň jí přikázala, aby vše odhalila svému zpovědníku

Řeholnice učinila tak bez obtíží a ke svému překvapení i k velikému uklidnění své duše uslyšela z úst zpovědníka tytéž odpovědi, tytéž rady, které jí ve snu dala velebná Matka Elekta. Tak odměnila velebná Matka něžnou úctu, kterou měla k ní zbožná řeholnice i celá její rodina od jejího narození, neboť její vznešený otec i matka jí často vypravovali a později i písemně potvrdili, že dítě přišlo na svět mrtvé; bylo však dáno zbožnými rodiči pod ochranu ctihodné Matky a v tu chvíli počalo dýchat. — Matka Constancie dožila se v klášteře vysokého stáří a pro svůj nevinný a zásluh plný život zanechala po sobě památku duše svaté a spravedlivé.

Po tři léta od doby exhumace ctihodné Matky Elekty neustávaly přeti milosti na přímluvu její v klášteře samém i všem, kdo o pomoc ji žádali.

Sestry v karmelu přinášely své neduhy ctihodné Matce, kladly své bolavé údy pod její nohu, pokládaly její vláčnou ruku na své choré hlavy, na tváře rozpálené bolestí zubů, na svoje rány a bolesti, a bývaly uzdravovány. Zacházely s ní jako s živou, milovanou představenou, daleky hrůzy, jakou obyčejně vzbuzuje mrtvé tělo v domě. Stalo se, že novicka, jež měla přirozenou hrůzu z mrtvého těla, když po prvé uviděla velebnou Matku, zmírala strachem a cítila, že kolísá ve svém povolání. Aby ten odpor přemohla, poslala ji novicmistrová znovu k mrtvé a samu. Ubohá sestra třásla se po celém těle, přibližujíc se světlici ctihodné Matky. Ale od vstupu jejího přes práh všechna hrůza s ní spadla a nikdy víc jí ne-

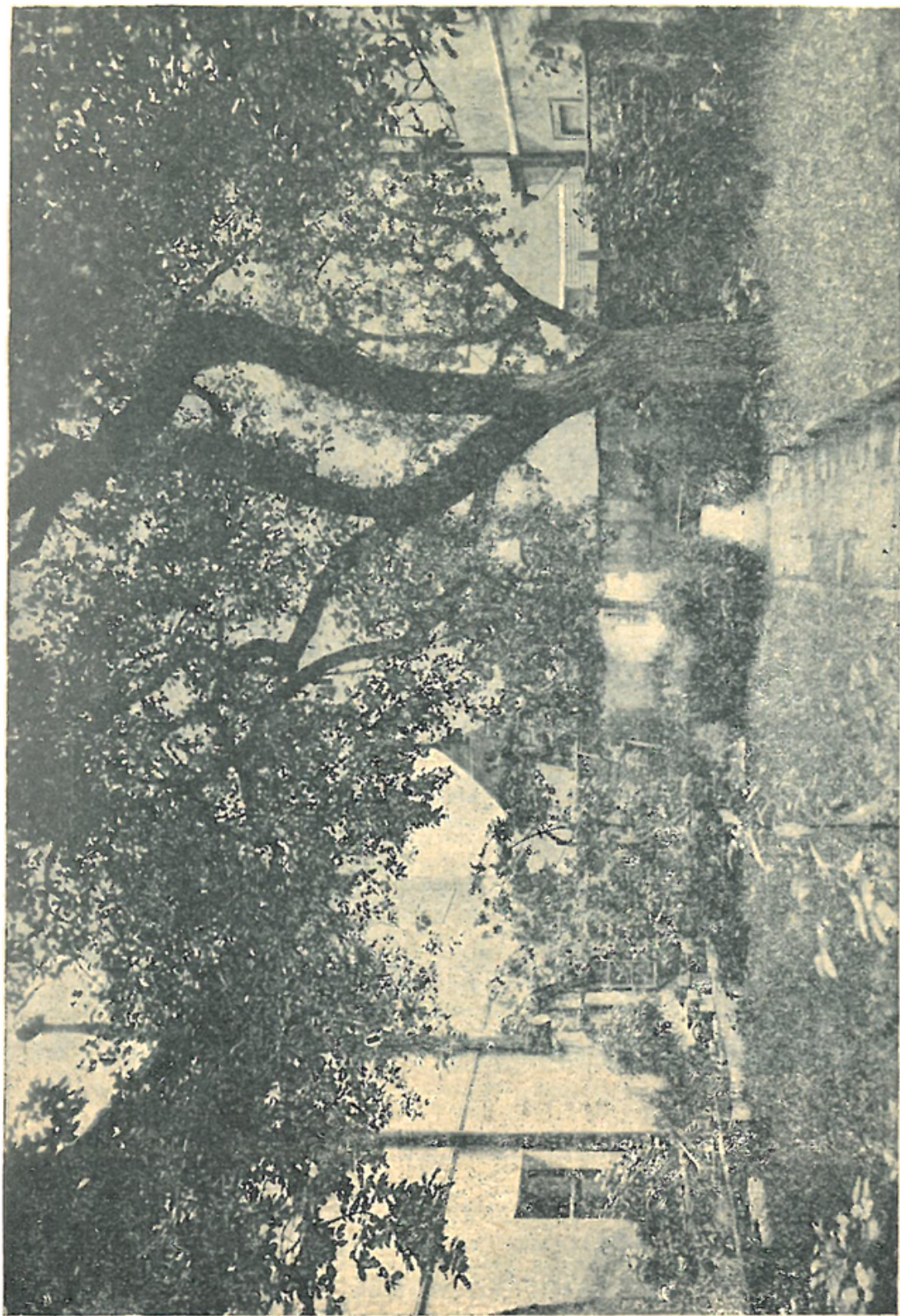
pocítla. Jako ostatní sestry chodívala potom do světnice ctihodné Matky zcela sama, kdykoliv jí tam srdce táhlo. Jednou byla od ní zcela podivuhodně uzdravena z hluchoty.

Mezi ctiteli ctih. Matky Elekty, o jejichž vyslyšení vedly karmelitky pečlivé záznamy po dlouhá léta a podnes a kteří častokrát písemně, pod pečeti a přísahou stvrdili své výpovědi, čteme jména pražských měšťanů, dam pražských i žen z lidu, čteme tu jména staré šlechty, Lobkowiczů, Nositců, Kinských, hrabat vídeňských, polských, samotné císařovny, kupců italských, klarisky mnichovské, dominikánek z Olomouce a j. a j. I z její rodné Terni, kde byla stále vzpomínána a uctívána, docházely zprávy o podivuhodném vyslyšení těch, kdo se k ní obraceli s prosbami.

A nebylo neduhu těla, bolesti srdce a úzkosti duše, ve kterých by »světice«, jak byla nazývána, neosvědčila svůj hluboký soucit i ochotu k pomoci. Jakou byla za živa, takovou se osvědčovala a osvědčuje podnes.

Bývala to bolest zubů a hlavy, vředy na těle, boláky na rukou a na nohou, slepota a hluchota, bolesti v krku, záněty, šílenství, hoře a těžkomyslnost, ztráta cti a dobrého jména, těžké hodinky rodiček a jiné hrůzy, ve kterých se věřící utíkali k dobrotivé karmelitce a bývali vyslyšeni.

Dlouhou řadu uzdravení vypisuje podrobně starý životopis francouzský, pořízený zkráceně z latinského v r. 1776. Od roku vyzdvižení těla Marie Elekty až do r. 1741 je to div na div.

Zahradka karmelitek.

POSMRTNÉ CESTOVÁNÍ.

Úcta ke ctihodné Matce Elektě rozšířila se po celé Praze, ba po celých Čechách a daleko za hranicemi. Naše bývalá šlechta pomohla jí zjednati pověst téměř světovou a řeholníci i řeholnice uctívali ji po mnohých a mnohých klášteřích celé Církve. Cizinci, přicházející do Prahy, neopomíjeli vyhledati její neporušené tělo, a činí tak dosud. Mnozí sem putovali z daleka, aby si vyprosili různé milosti na přímluvu milosrdné, Bohem vyznamenané karmelitky.

Množství částeček z obvazů, které spadly s jejího oslaveného těla, bylo na snažnou žádost věřících rozesláno karmelitkami do světa. Třísky z její rakve, růžence na jejím těle dotýkané podnes uspokojují důvěrnou úctu jejích ctitelů. Podnes přijímá sedící Matka návštěvy poutníků, kteří dříve vzdali hold Jejímu Pánu v Nejsvětější Svátosti Oltářní. Jako za živa dlívala ráda v přítomnosti Krista svátostného, tak i po smrti dlí poblíž toho, kterému řekla její duše s takovou láskou: »Polož mne jako pečet na srdce své . . .«

*   *
*

Doplňujeme už jenom co nejstručněji zprávu o osudech kláštera karmelitek v Praze a o jejich pokladu, neporušeném těle ctihodné M. Elekty od Ježíše.

Až do r. 1772 bylo tělo příkladné řeholnice přechováváno v jejich klášteře, kde se říkalo dle

kostela »u sv. Josefa« na Malé Straně. Sám arcibiskup Matouš Ferdinand Zoubek z Bilenberka dal pro ni zrobiti krásnou skleněnou skříň. R. 1749 byla s touto skříní umístěna v kopulovité, pro ni zvláště stavěné kapli v kostele.

Ale hrůzy josefinské neušetřily ani ubohých skrytých a tichých karmelitek. R. 1782 byly z Prahy vyhnány a musily se odstěhovat do Pohledu u Něm. Brodu do býv. kláštera cisterciáček. Smutné to bylo stěhování. Ctihodná Matka Elekta byla nesena v lehké skříni nosiči od gubernia k tomu ustanovenými v průvodu karmelitána fr. Elíši, který pečoval, aby posvátné tělo cestou, kde bylo třeba přenocovati, v kostele důstojně bylo uloženo. První noc přebyli v Čáslavi, kde lid s velikou úctou a zbožností vítal vzácnou návštěvu. V touze, míti devocionalie dotýkané na vzácném těle svěťtice, když skříň byla zavřena, vyrazili Čáslavané okénko ve skříni a pak je zase dali pečlivě zasklít. Vyprovázeli ctihodnou Matku 2 hodiny cesty . . .

Po desíti letech směly se ctihodné karmelitky vrátit do Prahy, ale jejich původní klášter byl zatím dán Anglickým pannám k výchově mládeže. Naše sestry musily se spokojiti s bývalým klášteřem barnabitů při kostele sv. Benedikta na Hradčanech. Kostel byl znovu posvěcen ke cti bl. P. Marie, sv. Josefa a sv. Terezie. Zahrady, veliké zahrady, jak je nutna pro 20 uzavřených řeholnic a jak ji měly na Malé Straně, ovšem postrádají. Je tu jen malá zahrádka, spíše dvorek. Tělo jejich drahé zakladatelky je umístěno po epištolní

straně oltáře ve skříni za mříží a tisíce návštěvníků podnes může je viděti a vídá »tu snědou tvář karmelitky«, kterou láska pudí ještě po smrti »přebývati se syny lidskými«. Zde bývá vzývána a není roku tak chudého, aby nebyla zapsána v klášteře řada vyslyšení, která sem bývají oznamována osobně i písemně.

BUDE CTIH. MATER MARIE ELEKTA OD JĚŽÍŠE KANONISOVÁNA?

Matka M. Elekta od Ježíše nebyla dosud ani blahoslavena, ač nechybělo úctyhodných a vynikajících jejích ctitelů jak mezi arcibiskupy, biskupy a klerem, tak mezi světskými hodnostáři, císaři počínaje. Tělo na jejich popud vícekrát odborně vyšetřeno a shledány tytéž vlastnosti. Provinciál řádový P. Hugo od sv. Josefa už r. 1675 dal povolení převorce, aby arcibiskupa požádala o zavedení procesu o blahořečení. Podivuhodnými však průtahy, kterým světci v této zemi uvykli, nebylo dosud nic vyřízeno. Posledním postulátorem kauzy Elektiny byl vdp. kanovník Schuster, po jehož smrti spisy o vzácné služebnici Boží Matce Marii Elektě zapečetěny čekají na pokyn Prozřetelnosti.

Proto prosíme všechny čtenáře tohoto životopisu a ctitele ctihodné služebnice Boží Matky M. Elekty, aby z vděčnosti za její lásku k této zemi a za dobrodiní, jimiž ji zahrnula a obmýšlí po staletí, prosili všemohoucího Pána Boha za její oslavení následující modlitbou:

Císař Ferdinand II. v rozmluvě se ctih. M. Elektou.

(Dle staré klášterní rytiny.)

I M. I. T.

MODLITBA

ZA BLAHOŘEČENÍ SLUŽEBNICE BOŽÍ MATKY
MARIE ELEKTY OD JEŽÍŠE, BOŠÉ KARMELITKY.

Svatý, Trojjediný Bože, před nímž se sklání v klanění a v úctě veškeré tvorstvo, rač laskavě vyslyšeti naši pokornou prosbu a oslav služebnici svou Marii Elektu, která Ti sloužila jako vyvolená oběť s takovou dokonalostí a hrdinnou láskou a horlivě se snažila v ustavičném odříkání a v pokorném oddání plniti Tvou nejsvětější vůli, ke slávě a cti Tvé Božské Velebnosti, ke spáse nesmrtelných duší. Rač jí propůjčiti úctu oltáře ve své svaté Církvi a dej, aby se brzo zaskvěla zářivá koruna Tvých blažených na čistém čele Tvé nevěsty Marie Elekty. Amen.

*

Cum permissu Archiepiscopalis Ordinarius Pra-
gensis dto 3./IV. 1935 N. 4258.

*

Prosíme dále, aby všechny dotazy, svědectví o vyslyšení, poděkování, objednávky životopisů a obrázků i relikvií řízeno bylo na podepsaný

KLÁŠTER BOSÝCH KARMELITEK
V PRAZE NA HRADČANECH
(Praha IV., Hradčanské náměstí).

(Zároveň oznamujeme další, obšírnější životopis ctih. M. M. Elekty v nejbližší době.)

Vydal klášter bosých karmelitek na Hradčanech.
Napsala Běla Dlouhá.

Prameny:

P. Fr. Blažák C. Ss. R.: Životopis věrné služebnice
Boží, ctihodné Matky Marie Elekty
od Ježíše.

Abrégé de la vie de la vénérable Mère Marie
Electe de Jésus
traduit de l'ouvrage latin, composé par un
rev. Père Carm. déchaussé . . .

a rukopisy klášterní.

Vytiskla

Dyrynkova tiskárna K. Reyl,
Praha III.